

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

15

EGA
VED ÅRHUS
ungdoms
højskole

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

Egaa-Bogen

Elevforeningens Årsskrift
1978

Indholdsfortegnelse

En hilsen.	4
Kunsten at leve.	5
Lidt om svampe.	8
Hjemmegående.	11
Kvindebevægelsen efter kvindeåret.	14
U 90 — ungdomsuddannelserne og højskolerne.	19
Ungdomsarbejdsløshed.	22
Der findes ingen arbejdsløs arbejdsglæde.	25
Fotomontage.	27
Skal profit styre el-forsyningen i Danmark?	32
Højskolens energiforbrug.	35
Vestkysten — foråret 1978.	37
Skolens generalforsamling den 3/11-78.	42
Nyt fra højskolen.	44
Nyt fra Egå Elevforening.	46
10 års jubilarer.	47
Forskelligt.	49
Elever januar - maj 1978.	50
Elever august - december 1978.	52
Elevforeningens regnskab 1977-78.	54

En hilsen

1978 er næsten gået og igen har vi haft to hold elever, som har oplevet vores verden her på Egå Ungdomshøjskole. Vi har specielt i år gjort meget for at også verden udenfor skolen fik en plads i vores hverdag. Endelig er der så den verden, som den enkelte elev har bragt med sig og har ladet brydes med de andre elevers og medarbejderes verdener. Det kan i perioder skabe forvirring. Vi ønsker læserne og hinanden et godt nytår og fortsat mod til at skabe en egen verden af de mange, som mødes og brydes.

Erik Pihl Christensen Jenny Hansen Else Jensen

Heiki Østenkjær Jensen Inge-Lise Ravn Jürgensen

Kjeld Krarup Birgit Mahler Pernille Plætner Finn Lykke Schmidt

Elgerd Stensman Irene Søndergård Ove Sørensen Mogens Vestergård

Kunsten at leve

»Der var engang en tid, da menneskene ingen glæder havde; hele deres liv var arbejde, mad, fordøjelse og søvn. Den ene dag gik som den anden; de sov ind efter slid for kun at vågne til det samme. Og deres sind fortæredes af ensomhed.«

Således står der i indledningen til et meget gammelt eskimoisk eventyr, »Festens hellige gave kommer til menneskene«, fortalt af Knud Rasmussen i bogen »Festens gave«.

Vi kender også i vor tid den slags mennesker, der trods masser af adspredelser og underholdning har svært ved at finde glæde. Skønt de lever tæt op ad hinanden, kan de føle sig ensomme, og midt i et udbredt overforbrug kan livet blive et umætteligt jagt efter materielle goder. Så kan det ende med, at mennesket går til grunde.

Eventyret skildrer på sin egen ejendommelige måde, hvad det er, der truer os. Meget stærkt forkortet lyder det sådan:

Der var en mand og en kone, der levede ensomt ved deres boplads, ikke langt fra havet. De havde tre sønner, alle raske drenge, stærke og udholdende. Faderen og moderen var stolte over dem. De glædede sig også over, at de kunne få dem som hjælpere til at skaffe dem føden i deres alderdom.

Men så hændte det, at først den ældste og så den næstældste søn blev borte på jagt. Faderen og moderen sørgede dybt over tabet af dem og passede nu ængsteligt på den yngste. Han hed Hermelin og holdt mest af at gå på jagt efter vildrener.

En dag får han øje på en stor ung ørn. Hurtigt tager han sine pile frem, men ser så, at ørnen daler ned på jorden et lille stykke fra ham, skyder sin hætte af hovedet og bliver til et menneske. Den taler til ham og siger: »Det er mig, der har dræbt dine to brødre. Jeg vil også dræbe dig, hvis du ikke vil love mig, at I vil holde sangfester, når du kommer hjem. Vil du det?«

»Jeg vil gerne, men jeg forstår ikke, hvad du siger. Hvad er sang? Hvad er fest?«

»Vil du eller vil du ikke?«

»Jeg vil gerne, men jeg ved ikke, hvad det er.«

»Hvis du følger med mig, vil min moder lære dig dét, du ikke forstår. Dine to brødre forsmåede sangens og festens gave; de ville ikke lære, derfor dræbte jeg dem. Nu kan du følge med mig, og så snart du har lært at sætte ord sammen til en sang og har lært at synge dem, og så snart du har lært at danse af glæde, skal du frit få lov til at gå hjem til din boplads.«

Hermelin fulgte med. De vandrede op til toppen af et højt fjeld, og dér kom de ind i et hus og traf ørnens moder. Da hun hørte, at Hermelin var villig

til at lære at holde sangfest, begyndte hun straks at sige, hvordan han skulle bære sig ad. Han skulle indbyde mange mennesker. Men dertil sagde Hermelin, at det kunne han ikke. For de kendte ikke noget til andre mennesker. »Nej,« sagde ørnemoderen, »menneskene er ensomme, fordi de endnu ikke har fået festens gave.« Og hun indprentede ham nøje, at han skulle bygge et festhus, samle sammen til gilde, søge efter mennesker, indbyde dem og holde sangfest.

Så bragte den unge ørn Hermelin hjem igen. Han fortalte sine forældre alt, hvad han havde oplevet. De lyttede forundret og var vantro, men turde ikke modsige ham. De gjorde, som han forlangte.

Fader og søn satte glade ord sammen, skildrede kære og stærke minder i sange, lavede trommer, buldrende tamburiner, og i takt til trommeslagene lod de arme og ben følge sangene i kåde hop og i overgivne vridninger af kroppen. Og de blev varme både i legeme og i tanker; de begyndte at føle og se alt omkring sig på en helt ny måde, og det kunne hænde, at de mangan en aften spøgede og lo og var mundkåde og lattermilde, på en tid, hvor de ellers ville have snorket af kedsomhed over en lang aften.

Allerede forberedelserne havde indvirkning på dem.

Så gik Hermelin ud for at indbyde til festen. Til sin store forundring opdagede han, at de ikke længere var ensomme, som de tidligere altid havde været. Han erfarede, at glade mennesker let får selskab.

Og det blev en vældig sangfest. Der blev lét og talt og larmet, og mennesker var sorgfri og glade, som de aldrig nogen sinde før havde været.

Således, siges det, kom festens gave på mærkelig og uforklarlig måde til menneskene. Og ørnen blev sangens, dansens og alle festers hellige fugl.

Det er — som så mange andre — et tankevækkende eventyr, fordi det synes at ville fortælle os om en fare, der truer os på livet.

De kår, vi lever under i dag, kan jo på ingen måde sammenlignes med eskimoernes i længst forsvundne tider.

Men det faretruende har åbenbart ikke trukket sig tilbage.

Advarslerne mangler heller ikke i vor tid.

For en halv snes år siden døde forfatteren Poul Henningsen. Nogle år før skrev han en artikel i et blads søndagsnummer med overskriften »Vi tager legen af livet«. Deri hævder han, at vi gennem vor tids opdragelse bevidst bliver gjort uforstående for alt andet end nytte, fortjeneste og karriere. Men, siger han, der er ikke bare brug for veluddannede teknikere, vi har også brug for at blive uddannet til *mennesker*: »Jeg tænker på det kunstneriske i *hvert eneste menneske*, som er så stærkt forbundet med legen.« Og videre: »Vi skal også kunne kunsten at leve, og dermed bliver legen en alvorligere sag end alvoren. Det kan ikke være tilfældigt, at samtlige betydende pædagoger gennem årtier har præket, at vægten skal lægges på legen mere end kundskaberne.«

Også en nulevende digter, Thorkild Bjørnvig, fremhæver sangens og legens store betydning. Jeg tænker på linjerne i det vers »Mørk er november ...«, som han skrev til Baaring højskoles indvielse 1959: »Synge vil vi, legen er

magt, mer end beregning, forstand og foragt værn mod det sorte og tomme..

Ja, det er nyttigt og nødvendigt at få uddannelse, kundskaber og dygtiggørelse, ikke mindst når det er vanskeligt at få arbejde. Men hvis vi ikke har sans for andet, går vi til i ensformighed og kedsomhed og får svært ved at få glæde i livet sammen med andre.

Vi må ikke glemme legen i livet.

Legen, taget i videste betydning, sangen, poesien, dansen, sansen for alt det skønne, det musiske i livet, alt det, der værner os mod tomheden.

Eskimoerne kaldte det »Festens gave«.

Den er med til at lære os kunsten at leve.

Tage Dybkjær

Lidt om svampe

Efteråret er den bedste tid for svampeplukning. 2-3 uger efter kraftigt regnskyl skyder de op i skovbunden, så i et efterår som dette har der været svampe hele tiden. Kommer man lidt væk fra stierne, er det helt utroligt, så mange der står. Der er svampe i alle farver, størrelser og faconer. De ser indbydende ud — de fleste er spiselige, men ikke alle. Nogle er bitre, og nogle få er meget giftige.

Der findes mange husråd til at afprøve, om en svamp er giftig eller ej. De går ud på at smage, lugte eller koge med sølvske, men der er ingen, der er helt sikre. Man må lære svampene at kende for at være sikker. Der findes ca. 1700 forskellige, så vi kan ikke lære dem alle, men nogle få kan man starte med og så udvide ved at lære af hinanden og ved hjælp af svampebøger.

Vi kan lave en grov inddeling, der siger: støvbolde, pigsvampe og rørhatte er spiselige (der findes en uspiselig rørhat, galderørhat, men man er ikke i tvivl, hvis man tager en lille bid) — og det er jo allerede en god del.

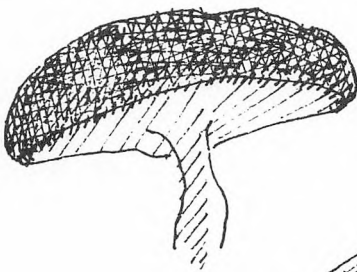
Lamelsvampene er vanskeligere, og her må man passe på og kun spise svampe, man er sikker på. Jeg vil nævne nogle af dem, jeg selv spiser. Under bøgetræerne kan man finde nogle små violette svampe - violet ametysthat, farven er fin, den er flot i salat, og den smager dejligt. I granskoven kan man næsten altid finde den lille orange kantarel, den bliver normalt ikke regnet for så meget som den almindelige kantarel, og det er lidt uretfærdigt, synes jeg. I rå tilstand er den næsten bedre end den ægte kantarel.

Rørhattene findes både i løv- og granskov. Det er altid spændende, om der er orm i dem. Man må undersøge det ved at skære skiver af stokken nedefra. Hvis rørene ikke er for smattede, kan de godt blive siddende under tilberedningen. Måske finder man den store parasolhat, den kan vokse mange steder, og der står tit mange sammen. Den er flot at se på og smager ualmindeligt fint.

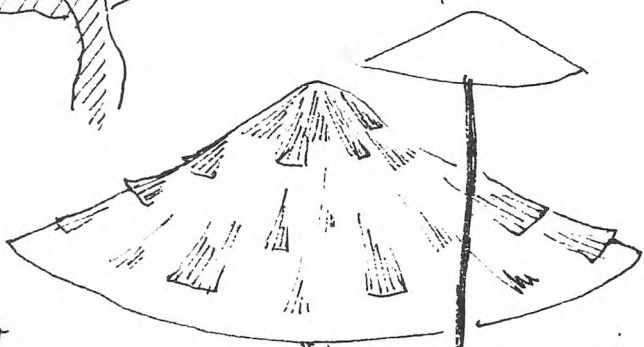
Rundt om på træstubbe kan man finde knippesvampe, der vokser tæt sammen. Nogle af dem er meget fine spisesvampe, så undertiden kan man være heldig og få en hel kurvfuld fra en enkelt stub. I skoven samler vi også en pudsigt lille svamp. Den har en lang tynd sort stok og en lille hvid hat. Bryder man stokken, lugter den kraftigt af hvidløg. Jeg ved ikke, hvad den hedder, men vi kalder den hvidløgssvamp og bruger den som krydderi.

Kommer vi ud på marken, kan vi finde parykblækhatte, der kan spises, mens lamellerne er lyse, eller være heldige og finde kæmpestøvbolde, så er der mad til mange. Der er måske også champignoner. De må ikke forveksles med den hvide fluesvamp, som er meget giftig. Se efter lamellerne, fluesvampen har hvide lameller, champignonerne rosa eller lysebrune.

RØDEHATTE - SPISELIGE
: EN

"HVIDLØG-HAT"

ANATYSTHAT

PARASOL
HAT

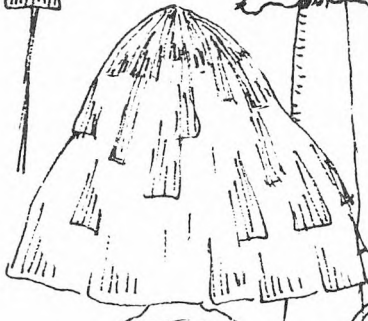
TIL
SALAT

FIN TIL
SALAT

KNIPPE SVAMP

UDFLUGT
TIL
SLAEN SØ.

ORANGE
KANTAPEL

~~Aug. 1978~~

Fluesvampene vokser i nærheden af træer, men er der tvivl, er det bedre at lade dem stå.

Det er bedst at bruge en kurv, når man samler svampe, i en pose smatter de for let sammen. Man har også brug for en kniv til at rense med, for rensningen skal helst foregå straks, så man ikke får jord i kurven. På den måde kan man undgå at skylle svampene, og det har de bedst af.

Svampe kan tilberedes på mange måder — det enkleste er at skære dem i skiver, og lægge dem på en varm pande, så de safter, lade væden koge ind, og putte lidt smør på panden. Derudover kan man spise dem rå, lave stuvninger, supper og sammenkogte retter i massevis. Det er godt at gøre det, for svampe giver ikke bare god smag, de indeholder mange vigtige næringsstoffer, bl. a. er proteinindholdet lige så stort som i kalvekød, der er B og D vitaminer, og kaloriemængden er lille.

Hvad gør man så, hvis man finder så mange svampe, at de ikke kan spises på en gang? — De kan selvfølgelig fryses, men jeg foretrækker en enklere opbevaringsform. Man kan skære dem i tynde skiver, lægge dem i en kasse med huller eller trådvæv i bunden og stille dem på en radiator eller oven på fyret og tørre dem. Det tager en uges tid, og så kan de opbevares evindeligt i glas. Når de skal bruges, kan man simpelthen putte dem i retten som de er, eller smuldre dem, hvis de bare skal give smag. Hvis de koger med et kvarters tid, svulmer de op og fungerer som friske svampe.

Lige til allersidst — lad være med at spise svampe, I ikke kender, selvom det er fristende. Lær nye af hinanden og hav en svampebog ved hånden.

Irene Søndergaard

Hjemmegående

Som udearbejdende findes forklaringerne:

Du kan jo ikke nå det hele

Du har jo dobbeltarbejde

Er det derfor der er

tørre blomster

støv i krogene

krummer under sofaen

knas i sengen

snavs i bunker

bunker af tøj

løse lapper

løse børn

løs forvirring.

Men du har jo ikke tid

Du køber ind

Du giver ud

penge, hastværk

irritation

inspiration

vejledning

tanker om livet

Du er lærer

du lærer

du modtager

du udvikles

realiserer dig selv

bliver bevidstgjort

Der er brug for dig.

Nu sidder jeg så her

Klokken er 13

ni måneder senere det frie valg

opbruddet

Og hvad nu.

Mon nu ungen sover længe

Middagsøvn er godt

Skulle jeg også sove
Nej, du kan da ikke være træt
Og det er jo nu du har tiden
Hvor du ikke bliver afbrudt
Hvor tankerne er dine egne
Forhåbentlig lidt endnu
Selvfølgelig er han dejlig
så umiddelbar
så egoistisk
krævende
men der er jo også andre børn
som kræver
lidt mere usikkert
lidt mere tilpasset
lidt mere opmærksom
som forstår
Hovedet forstår,
men øjnene.
De affinder sig
Uforståeligt
Forstår det egentlig heller ikke selv
Hvordan kunne du.

Følelsen af utilstrækkelighed
i forhold til andre
i forhold til sig selv
den er der stadig
men nu gælder forklaringerne ikke mere
for nu har du jo tid
Eller troede du havde
Og har det vist også
Men forstår nok ikke at finde den
og tør måske heller ikke.
For hvad skal den bruges til.

Hjemmegående
En der har tid til en rolig morgen
en blød barnekrop
en glad sang
en stor opvask
tid til støv
til krummer
til skænderier

til afbud
Tid til spørgsmålet
Er der brug for dig?

Gunhild Skovmand Jensen

Alle vi lærte at kende i den slidsomme, spændende og oplevelsesrige tid i Egå sendes en kærlig hilsen fra Kasper, Thomas, Tina, Hans og Gunhild.

Kvindebevægelsen efter kvindeåret

Jeg vil starte med et citat fra bogen »Roser og sten, rapport fra kvindeåret« (1975), Henrik Krüger skriver:

»Vi har set det komme. Kvindebølgen er over os i bøger, film, ugeblade, magasiner, TV o.s.v. ... Playgirl, Viva, Ms., Big Bad Mama, Regiment og Woman, Erica Jong, Suzanne Brøgger, Vidunderlige kællinger, Orgasm for Women, Kærlighedskarrusellen, søstrene Giese, politisk kvindesag, moderigtig kvindesag. I en forvirrende pærevælling. Hvad er kvindesag? hvad er medieflip? Hvad er årsag? Hvad er virkning? Hvad er målet? Hvad bliver resultatet?«

Målet kan jeg end ikke opfatte med min fantasi, resultatet på længere sigt ej heller, men jeg oplever til daglig en mængde resultater, nogle positive, andre negative. Kvindebevægelsen har en bredde i øjeblikket, som gør det umuligt at beskrive den kortfattet. Jeg oplever en bevægelse i næsten alle de kvinder, jeg kommer til at tale nærmere med, men det er meget forskelligt, hvad bevægeligheden eller trangen til at bevæge sig (selvom man ikke kan se mulighederne for at komme til det) omfatter. Meget groft kan man dele den organiserede kvindebevægelse op i 2 strenge: 1. arbejderkvindens arbejde med hendes økonomiske og faglige problemer i fagbevægelsen og de politiske partier. 2. mellemlagskvindernes arbejde i Dansk Kvindesamfund, Rødstrømpebevægelsen, beboerforeninger, ventelisteforældrearbejde o.s.v., hvor det er sociale og seksuelle problemer, der er i focus. Men udenfor den organiserede del af kvindebevægelsen sker der en masse med alle os andre også: min mor, min moster, min dagplejemor, hos bageren, i venteværelset og i mange, mange hjem. Da jeg ikke her ser det som det væsentligste, hvad f.eks. rødstrømpebevægelsen eller Dansk Kvindesamfund arbejder med i øjeblikket, men at give et indtryk af, at kvindebevægelsen er i gang alle vegne, så vil jeg fortælle om forskellige problemstillinger, som kvinder omkring mig har snakket om. Dermed vil jeg også komme ind på mandens situation, fordi kvinder naturligvis snakker meget sammen om deres mænd.

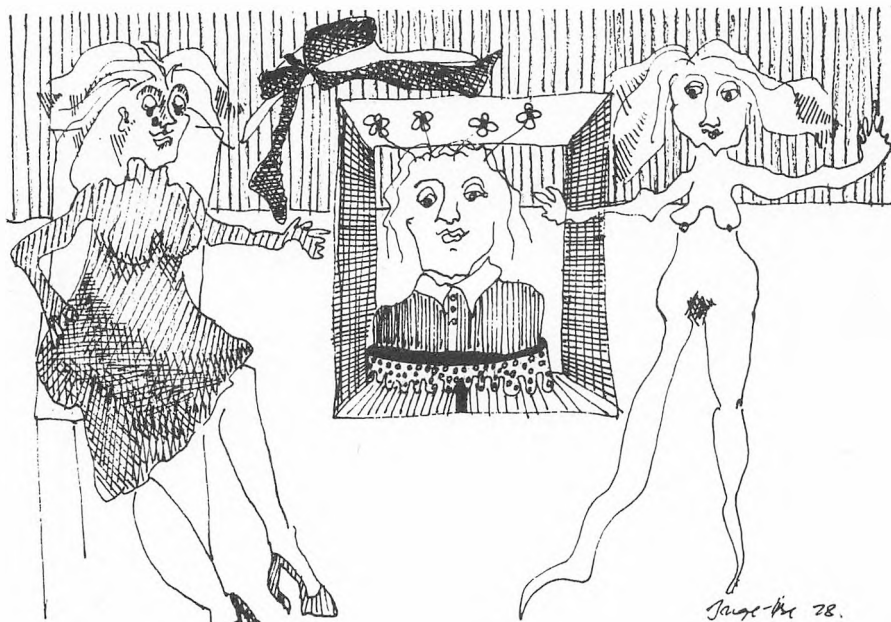
Meget tæt knyttet til begrebet kvindebevægelse er situationen, hvor en gruppe kvinder sidder og taler sammen. Tidligere kunne man godt få det skidt med sig selv efter en »tøsesnak«, hvis en pige fortalte om noget, som gik mægtigt godt, viste en kjole, som hun havde syet, eller fortalte om hendes dejlige mand. Man blev misundelig eller følte, at man selv ikke var meget værd, for det var i konkurrence med andre kvinder, man så sit værd. Nu er det sådan, at andre kvinders »landvindinger« kommer alle til gode; der breder sig en glæde over, at endnu en ting er lykkedes: der er nogen, der får noget positivt ud af tingene, så kan du også selv en anden gang — måske — hvis du

prøver igen. Den stemning blandt kvinder er jeg stødt på i mange sammenhænge: Mødre, der glæder sig over, at datteren tør (i stedet for at modarbejde), kvindelige kolleger, som får og giver styrke til hinanden gennem projekter, der lykkes, ved arrangementer hvor kvinder har »spillet en rolle« for dets gennemførelse, i snakken blandt nabokonerne (»hvor var det godt, hun fik det gjort«, lyder det over hækken) og sidst, men ikke mindst har jeg oplevet det blandt piger, der spiller sammen.

På et kvindemusikkursus i sommer sagde arrangørerne den første aften: »Der er visse udtalelser, som det er forbudt at komme med her på kurset, det er f.eks.: jeg kan altså ikke særlig godt, jeg tør ikke prøve at spille solo eller jeg spiller kun akustisk. Næh, lad der lyde noget som: jeg har lige købt en fløjte og jeg vil skidegerne lære at spille på den.« Der er således lige så langsomt ved at ske det, at kvindebevægelsen er kommet videre end til at finde ud af, at de andre er lige så usikre, har lige så mange problemer og ikke rigtig kan klare sig sammen med mændene. Kvinder rundt omkring søger at bearbejde usikkerheden og styrke hinanden. Kunstnere som Vita Andersen og Trille vedkender sig deres svaghed ved at skrive om den, og tusindvis af mennesker har læst deres digte og hørt Trilles musik (og mange er blevet bevæget af det).

Mange timer går med at snakke om, hvor svært det er at nå det hele, og hvor svært det er at få børn og samtidig udvikle sin selvstændige identitet. Nogle »bevidste« kvinder vælger at gå hjemme nogle år (alligevel) — andre kommer i gang med noget efter at have gået hjemme — atter andre er ved at gå »i stykker« p.gr.a. deres modsætningsfyldte hverdag. Det er vanskeligt samtidigt at gøre sig gældende i erhvervslivet og i familielivet (dvs. for de flestes

vedkommende på een gang være lønarbejder og sørge for reproduktionen i hjemmet). Mange kvinder er så »klemte« af deres dobbeltrolle, at der opstår store problemer med at varetage moderfunktionen godt nok. I en artikel »Far ... hjælp dit nervøse barn« skriver dr. med. O. Steiniche, at kvinden ikke længere alene kan opfylde børnenes trygheds- og ømhedsbehov. Det er derfor meget nødvendigt, at fædrene går aktivt og ansvarshavende ind i børneopdragelsen og husførelsen. »Han hjælper mig heldigvis, når jeg be'r ham om det, men jeg må selv huske på alting og huske ham på, hvad der skal gøres. Gid jeg ikke stod så alene med ansvaret« ... er almindelige udtalelser mellem kvinder.

Holdningen til den hjemmearbejdende kvinde ændres også, nogle taler om, at samfundet snylter på den hjemmegående. En repræsentant for den nye kvindebevægelse siger: »Og derfor er det vigtigt, at kvinder bliver mere bevidste og søger at sikre sig selv på den ene eller den anden måde. Vi har i kvindebevægelsen set mange nedbrudte midaldrende kvinder, hvor manden pludselig har forladt dem. Og så står hun der, uden andre muligheder end det mest beskidte arbejde til den laveste løn. Og det er det perspektiv, vi taler om, og som somme tider kan lyde som et angreb på de hjemmegående husmødre. Det er det slet ikke. Vi betragter ikke de hjemmegående husmødre som snyltere på samfundet — vi betragter samfundet som snyltere på dem«.

Men hvordan med manden her i årene efter kvindeåret? Hvilke nogle bevægelser har han gjort? Hvordan er forholdet mellem mand og kvinde? Hvilken snak er der om det?

Nogle kvinder fortæller, at før skulle manden helst være et hestehoved foran hende, han skulle være dygtigere, mere politisk bevidst, kunne lære hende noget — og for at blive rigtig forelsket skulle hun helst kæmpe for at få hans opmærksomhed. Den, der »bare« var rar, kærlig og en god kammerat, havde ingen interesse. Nu er der sket en udvikling, sådan at det er vigtigst, at han kan og vil snakke om tingene, respekterer det, kvinden kan, er solidarisk og vil samarbejde om livet ude og derhjemme.

Nu kommer Jannic Storm så i år og siger, at det alligevel ikke passer, fordi kvinden — når manden har arbejdet fornuftigt med sin kønsrolle — alligevel stadig hænger fast i sit gamle mønster og forelsker sig i en mandschauvinist.

Nå, så de talte og talte,
og der var nok at tale om,
og han læste kvindebøger
i en stadig større flom.

Og hun kunne da godt se det,
hvis hun brugte sin forstand,
at det burde være ideelt
med den nye type mand.

Og hun blev så glad, fordi han
var forstående og øm,
og deres liv blev til en
næsten utopisk drøm.

Der var kun godt at sige
om deres fine sammenhold,
men at elske med ham lod
hende faktisk tem'lig kold.

Men så skete det en dag
hun trak sig væk igen,
Hun sa', at hun var meget
glad for ham som sin ven.

Nu er hun stukket af med
et dumt fascistisk svin,
og nu står han der og tænker,
på hvem, der er til grin ...

Jannic Storm.

Jeg skal ikke kunne sige, hvor generelt Jannic Storms digt er, men sikkert er det, at hvis manden udelukkende er optaget af kvindebevægelsen og af at støtte sin kone i sin frigørelse, går det galt. Det er meget vigtigt, at han arbejder med sine egne uopdyrkede områder f.eks. være mere åben overfor følelser, få nære venner (også af sit eget køn), tage følelserne med på råd samtidig med forstanden, når han tager beslutninger. Nogle mænd sidder tilbage med usikkerhed og aggressioner, når konen er taget hen til en anden kvinde for at snakke med hende, fordi *han* ikke har andre at betro sig til end hende, måske også fordi han ikke bryder sig om, at andre hører om deres fælles problemer. Kvinder snakker sammen om mandens problem, men kun han selv kan gøre noget ved det ...

Det, at manden har så svært ved at lukke sig op — også for sin kone — gør, at kvinder mere og mere foretrækker at snakke med andre kvinder. Dermed får vi skabt en kløft mellem kønnene, som ingen ønsker. Nogle mænd siger, at kvinderne, der har lært at være sociale, vise følelser og være fortrolige, må lære dem, hvad de mangler. Men faren ved at bygge bro over kløften på den måde beskriver Jannic Storm med: »Men rollen som den ny og åh, så for-

stående mand viste sig ikke at blive særlig morsom. Vi mistede vores identitet og blev dermed uspændende — også for kvinderne« og en anden situation: »Udadtil vil han gerne være manden, der er gift med en stærk, klog bevidst pige. Og når hun så er blevet, som han gerne hele tiden har villet have hende, mister han interessen og anskaffer sig en elskerinde, der er dum som en dør«.

I begge tilfælde har manden ikke fundet sine ben med udgangspunkt i sig selv her i kvindebevægelsens tid. Hvis vi stadigvæk skal kunne elske vore mænd, kan vi ikke komme ret meget længere, hvis ikke de indser nødvendigheden af at ændre på den identitet og det mandsideal, som de har lært at leve med (uden at miste fornemmelsen af at have en identitet).

Jeg vil slutte med et citat fra samme artikel, som jeg indledte med, Henrik Krüger siger: »Selvfølgelig kan kvinden det hele. Det er en kendsgerning, enhver kønsrolle diskussion for fremtiden bør gå ud fra. Kvinden kan regere, hun kan lede virksomheder, hun kan drikke sig fuld, hun kan slå ihjel, hun kan skrive osv. Men den almægtige mand har ikke givet hende lov til ret meget af det. Manden kan også det hele. Han kan le og græde, han kan føle ømhed og glæde ved at tage sig af sine børn, han kan sige nej til urimelige krav, han kan leve op til menneskelige idealer i stedet for mandsideal. Men har aldrig givet sig selv lov til det. Og mens kvinden er ved at rette op på sin situation, synker manden dybere ned i sin«. (Nu er det et spørgsmål, om den enkelte mand *har magten* over at give sig selv lov og at give kvinden lov — *det mener jeg ikke* — men det er en helt anden og meget lang snak!).

Dog må jeg også lige fortælle, hvad to kvinder siger om kvindernes muligheder for at være fortrap i menneskeliggørelsen af samfundet: Kvinderne kan ikke det hele. Ved at blive lønarbejder skabes nogle stærke modsætninger i kvindernes situation. Den kvindelighed, som hun er blevet opdraget til og som videreudvikles i familien, gør hende særligt egnet til bestemte arbejdsfunktioner (fra loddedame til sygeplejerske). På den anden side ødelægger erhvervslivets/den kapitalistiske rationalitet disse egenskaber og kvindeligheden destrueres. Kvinderne reagerer mod denne udvikling, men oftest vendes reaktionen indad som selvhad, der i yderste konsekvens fører til psykotiske forstyrrelser. (Fra bogen »Mellem opgør og tilpasning«).

Hvor bevæger vi os hen? Det er vi mange, der har indflydelse på. Og som sagt, snakker mange kvinder om det. Og som sagt bevæger mange kvinder sig på mange områder og med forskellig hastighed. Og som sagt må mændene også bevæge sig.

Birgit Mahler

U 90 — ungdomsuddannelserne og højskolerne

Højskolebladet har i øjeblikket en artikelserie omkring undervisningsministeriets debatoplæg U 90. Jeg valgte at skrive om U 90 og ungdomsuddannelserne fordi det kommer nærmest på vores skole. Det følgende er et uddrag, og jeg tænker mig det som et bidrag til den debat, vi her på skolen må have, når vi på lidt længere sigt skal tage stilling til skolens fremtidige aldersgruppe og undervisningens indhold.

Som ungdomsuddannelse regner U 90 al uddannelse, der rækker ud over folkeskolen, og som ikke kan karakteriseres som videregående eller voksenuddannelse. Det, de unge nu går igang med efter folkeskolen kan groft sagt inddeles i 3 kategorier:

1. uddannelse, der giver studiekompetence
2. uddannelse, der giver erhvervskompetence
3. direkte i erhvervsarbejde/arbejdsløshed.

De studiekompetencegivende uddannelser — 10. klasse, gymnasium, HF — er i øjeblikket rene skoleuddannelser, Ca. 30 % stiler mod studentereksamen eller HF. De erhvervskompetencegivende uddannelser består af forskellige blandinger af praktik og skoleuddannelser, det drejer sig om EFG, mesterlære, handelseksamen, mellemteknikeruddannelserne, sygepleje, uddannelser indenfor DSB, postvæsen, landbrugsskoler m.fl. Aftagerne — arbejdsgiverne har det afgørende ord om indholdet. Siden 60'erne har der indenfor begge uddannelsestyper været en udvikling i retning af at give uddannelserne mere bredde, der er indført basisuddannelser, der bl.a. indeholder almene fag, og der er en større grad af samfunds- og samtidsorienteret undervisning. Der er fra forskellig side (socialdemokratiet, Højby udvalget, uddannelsessøgendes samarbejdsudvalg, amtsrådsforeningen) ønsker om en samordning og nedbrydning af skel også mellem uddannelserne, så de kommer til at bestå af en række fællesfag og en række valgfrie fag, også praktiske, med stigende specialisering; men foreløbig er der dog ikke kommet store ting ud af det. Der er nogle forsøg igang i Nakskov, men Langkjær forsøget omkring integrering af gymnasium, HF og EFG er indtil videre lagt i mølposen.

Den sidste portion unge, den meget omtalte restgruppe, der ikke får nogen uddannelse efter folkeskolen, udgør i alt 25 %. Herfra kommer den store gruppe ufaglærte, der ryger ind og ud af arbejdsmarkedet, i øjeblikket især ud, alt efter erhvervslivets behov.

Hvor står nu ungdomshøjskolerne i hele dette system? De må anses for at udgøre en meget lille parentes, for de er slet ikke nævnt i U 90. Direkte er-

hvervskompetence giver de jo heller ikke, selvom der er en del praktik i dem, men en slags studie- eller livskompetence kan man vel godt være bekendt at forstå, de giver. I hvert fald går gennem skolerne en række unge, der fortsætter indenfor alle de tre kategorier, der er nævnt ovenfor.

Jeg vil nu gå over til U 90's tanker om de kommende uddannelser. I indledningen til U 90 står der en bemærkning om at sammensætningen af CUR »afspejler de modstående opfattelser og interessekonflikter, som er karakteristiske for det samfund, vi lever i« (p. 10). Det synes jeg ikke U 90 lever op til, når man kommer til de afsnit, der drejer sig om den kommende uddannelsespolitik. Her bliver formuleringer og udtryk ofte så vage, at det kan være svært at være enten meget enig eller uenig. Man mærker, hvordan udtryk har måttet afsvækkes for ikke at gøre bogen til en ren mindretalsudtalelses-samling.

Om ungdomsuddannelserne hedder det, at de skal danne tilbud til de 16-20 årige, og de danner overgangen fra folkeskole til videre uddannelse eller beskæftigelse. De skal fortsætte folkeskolens tendenser, hvor de vigtigste reformtanker er:

- at blødgøre det stive fag- og timedelte skema
- at blødgøre faggrænserne
- at undervisningen i højere grad tager udgangspunkt i livsnære emner inden for børnenes erfaringsverden
- større vægt på kreative, musiske og kropslige aktiviteter
- bedre kontakt mellem skolen og de omgivende samfund, ikke mindst forældre, erhverv og organisationer og udnyttelse af disse kontakter i undervisningen.
- flere ugentlige undervisningstimer (p. 345).

I ungdomsuddannelserne skal der uddannes »hele mennesker« (p. 239), og der skal udvikles »vaner og holdninger, der gør det lettere at leve sammen med andre mennesker og at samarbejde med andre« (p. 240). Ingen af uddannelserne må blive så snævre, at de kun kvalificerer til en bestemt type job, men hovedparten skal alligevel føre frem til erhvervskompetence.

Hvordan skal uddannelserne så styres? Det kan være svært at sammenfatte, for på den ene side udtrykkes der tilfredshed med de mange forskellige tilbud, vi har nu, der »har kunnet tilgodese meget varierede behov og ønsker hos de unge« (p. 242), og på den anden side menes der, at en udbygning må baseres på en »fælles overordnet pædagogisk planlægning og styring af ungdomsuddannelserne for at sikre den ønskede sammenhæng og overskuelighed« — med en typisk eftersætning — »Ønsket herom må dog for nogle enkelte uddannelser begrænses af særlige forhold.« Hvad skal man dog stille op med sådan en sætning? Styringen foreslås samlet under undervisningsministeriet i stedet for som nu under ministerier, amter, kommuner, erhvervsliv eller selvejende institutioner. I den forbindelse skal jeg nævne, at amtsrådsforeningen i november 1977 har udgivet et debatoplæg om »De fortsatte skoleuddannelser«, hvor man fremsætter ønske om, at der sker en samordning af ung-

domsuddannelserne og argumenterer for, at styringen af disse ikke overlades til undervisningsministeriet, men til amtskommunerne. Samordningen skal arbejde hen imod, at erhvervsuddannelserne udbygges efter EFG-mønster, og at EFG, gymnasium og HF nærmer sig hinanden, således at overgang fra den ene uddannelse til den anden er mulig, og således, at der i en eller anden målestok bliver mulighed for fælles brug af lokaler og lærere.

Der er uenighed om, hvorvidt undervisningspligten skal udvides eller den fortsatte uddannelse skal være et tilbud. Problemet ligger i restgruppen. Restgruppen har været nogenlunde konstant, selvom samfundet har kunnet stille med et stigende antal undervisningstilbud. Man er i U 90 endt med at konstatere, at restgruppen simpelthen *må* forsvinde i kraft af bedre tilbud, og at målet er, at det sker inden 1990. Der lægges afgørende vægt på, at 12 års skolegang er et minimum (p. 241). Støttemulighederne skal forbedres, så økonomien ikke er nogen hindring.

Og hvordan kommer højskolerne/ungdomshøjskolerne så ind i billedet? Ja, hvis alle unge i 1990, selvom der ikke er undervisningspligt, alligevel går minimum 12 år i skole i et system, der uden at være styret alligevel er det af undervisningsministeriet eller amtskommunerne, så må det betyde en hel del.

Jeg vil prøve at stille det op som nogle åbne spørgsmål:

Skal vi bevare skolerne, som de er, men se i øjnene, at aldersgrænserne må rykkes opad for alle skolers vedkommende, og dermed gøre dem til rene skoler for voksne og helt fjerne begrebet ungdomshøjskole?

Skal vi gå ind i skolesystemet og dermed opgive en eller anden grad af den nuværende frihed? — måske lave kurserne radikalt om, så de danner længere forløb og inddrage en eller anden slags produktion?

Skolerne ligger inde med megen værdifuld viden og erfaring omkring integration af undervisning, praktisk arbejde og socialt liv, er der vilje, lokaler, lærerkræfter til at drage flere aspekter ind?

Kan man tænke sig, nogle skoler gør det ene — nogle det andet, og hvad vil det betyde på længere sigt?

Det er underligt at sidde på en grundtvigiansk ungdomshøjskole og se, at det, der betyder en overførsel af en del af de ideer, vi arbejder med, til det store officielle skolesystem, måske kan føre til, at den frie skole køres ud på et sidespor eller undergår store forandringer. Det hedder ganske vist i U 90, at der ikke ønskes »et stift enhedssystem« (p. 346) — og — »ved siden heraf bør der fortsat være plads for de frie skoler« (p. 346), men hvem skal de være skoler for, og på hvis betingelser? Enten må de rykke aldersgrænsen op, gå ind i systemet eller, hvis der ikke tages en stilling til problemerne, ende som en skole for den gruppe, som U 90 kalder »de få procent, som det under ingen omstændigheder er muligt at indpasse i et normalt uddannelsesforløb« (p. 240).

Irene Søndergaard

Ungdomsarbejdsløshed

Da jeg i den sidste Egå-bog skrev, at jeg var godt tilfreds med at være medarbejder på en skole i forandring og udvikling, kunne jeg ikke vide, at jeg kort tid efter skulle falde over en spændende annonce i avisen. Undervisningsministeriet søgte 4 medarbejdere til en ny sektion, der skulle sætte ind imod ungdomsarbejdsløsheden. Folketinget havde vedtaget et par love, der i en treårs periode frem til januar 1981 giver stat, kommuner og amtskommuner mulighed for at anvende ca. 1,5 milliarder kroner til formålet. Indsatsen, pengene og min ansættelse er altså foreløbig begrænset til disse tre år.

Jeg fik lyst til at søge stillingen alligevel, for når man efterhånden har sagt farvel til ca. 500 højskoleelever og ved, at mange af dem er gået direkte ud i arbejdsløshed, føler man et behov for at følge dem ud i deres store problemer og prøve på at være med til at løse dem. Og så er det jo også bedre, at folk spørger »hvorfør rejser han?« end »hvorfør rejser han ikke?« Jeg var glad for det arbejde, jeg rejste fra den 1. januar 1978, og jeg er glad for det arbejde, jeg har nu.

Det er ellers en stor overgang at komme fra en lille privat skole med ganske få medarbejdere, der beslutter tingene i fællesskab, og så til et stort ministerium, hvor 600 medarbejdere er placeret i en pyramide og alle handler på den ansvarlige ministers vegne. Der er også langt fra den landlige idyl i Egå med boligen tæt ved arbejdsstedet og så til centrum i København med 3 kvarter i S-toget for at nå hjem til Farum. Det skal dog siges, at der er heste i bunden af den hyggelige gamle artillerikaserne, der nutildags er indrettet som kontorbygning.

Det tog nogen tid for mig at finde ud af, hvad det egentlig var, jeg skulle lave. Blot vidste jeg, at sektionen var blevet sammensat af en jurist fra ministeriet, en ingeniør fra B & W, en forsker fra Aarhus Universitet og en højskolelærer fra Egå Ungdoms-Højskole. Jeg fandt også hurtigt ud af, at vi skulle arbejde fire forskellige steder og så samtidig prøve at hænge sammen som en sektion. Og dér sad vi så hver for sig og læste cirkulærer i håb om at kunne svare, når folk ringede for at spørge om det ene eller det andet. Jeg har fra første dag haft god gavn af at kunne hente råd og vejledning hos dem, jeg sidder på gang med — dvs. folkeoplysningskontoret.

Efterhånden har jeg fået lidt mere greb om tingene, så da sektionen fik ny leder den 1. oktober, var det en anledning til at stå lidt mere på egne ben. Og hvad er det så, jeg laver?

Undervisningsministeriet har en bevilling på 10 millioner kroner årligt, der kan bruges til lokale uddannelsesprojekter i forbindelse med bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Den kan anvendes til stort set alle de nye og

utraditionelle initiativer, der dukker op landet over. Vi har fået over 200 ansøgninger, fordi bevillingen efterhånden er blevet kendt som det sted, hvor man på relativt frie vilkår kan få den første håndsrekning til at starte et projekt. Jeg har til opgave at behandle disse mange ansøgninger og i mange tilfælde snakke detaljer med de mennesker, der står bag. Jeg laver på sektionens vegne en indstilling til Ritt Bjerregaard, der tager stilling til hver enkelt ansøgning. På baggrund af hendes beslutning skal jeg give ansøgerne besked og senere sende dem pengene (i de fleste tilfælde!). Senere skal jeg forsøge at følge de enkelte projekter og sikre at pengene bliver brugt til det rigtige formål. Det medfører en hel del rejser rundt i landet, hvilket både er spændende — men også nødvendigt for at fastholde kontakten med »græs-rødderne«.

Derudover har jeg til opgave at hjælpe nye projekter igang inden for det felt, vi kalder »kombinerede undervisnings- og produktionsprogrammer«. Vi har skabt mulighed for, at kommuner og amtskommuner kan bruge deres ungdomsarbejdsløshedspenge til at starte produktionsfællesskaber, som må sælge de ting, de kan producere. Vi forventer at få indsendt mange sådanne projekter til godkendelse. Der kommer et forsøgsudvalg, hvor bl.a. arbejdsmarkedets parter skal være med til at udtale sig om den slags nye projekter. Der bliver sikkert et stort arbejde med at fødre dette udvalg med materiale og sørge for, at der bliver taget hensyn til dets beslutninger. Endvidere skal jeg være med til at sikre, at en række af disse projekter bliver grundigt beskrevet i rapporter og undersøgelser, så vi kan gøre os nogle erfaringer til brug for fremtidens uddannelsessystem.

Samtidig med disse mere spændende arbejdsområder er der naturligvis en lang række opgaver, der efterhånden bliver rutine. Jeg skal til stadighed forsøge at have et overblik over, hvordan 275 kommuner sætter ind mod ungdomsarbejdsløsheden ved hjælp af forskellige uddannelsesforanstaltninger. Det kan være kurser i ungdomsskolen, oplysningsforbundene og på højskoler og efterskoler. Og det kan være forskellige kontakt- og informationsordninger, der først og fremmest er beregnet på dem, der forlader skolesystemet. Jeg er medlem af et kontaktudvalg på knap 20 medlemmer og fungerer tillige som en slags sekretær for det. Derudover er der opstået et snævert samarbejde mellem en halv snes mennesker, der — lokalt og centralt, offentligt og privat — er optaget af indsatsen mod ungdomsarbejdsløsheden. Vi forsøger at holde lidt sammen på alle de forskellige initiativer, så de i det mindste ikke modarbejder hinanden. Det er en barsk sandhed, at alene bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden har givet beskæftigelse til mange mennesker!

Endelig består min opgave også i at yde det, man kan kalde »almindelig publikumsbetjening«. Det vil sige tage telefonen, når den ringer — og det kan den gøre mange gange i løbet af en dag. Det vil sige at tage imod mennesker, der gerne vil komme og forelægge et problem eller en god idé. Det vil sige at rejse ud og deltage i møder og komme med oplæg eller sidde i svarpaneler. Det vil sige at skrive artikler for ministeren til brug i dagblade eller

alle de mange fagblade, der findes. Det er altsammen opgaver, der ikke kan lægges ind i noget fast arbejdsskema, fordi de er så forskelligartede og dukker op med så forskellige tidsfrister.

Jeg håber, at jeg med disse spredte bemærkninger har givet jer en fornemmelse af, hvad mit nye arbejde består i. Hvis ikke jeg skal ende som en indtørret papirnusser — jeg tror nu ikke at risikoen er så stor — er det vigtigt at holde kontakten til det virkelige liv og ikke mindst til de unge, der i disse år kastes ud på det dybe vand. Når jeg tænker tilbage på 4 år i Egå på hold efter hold, elev efter elev, oplever jeg, at de har givet mig muligheden for at lægge nogle kvaliteter i mit nuværende arbejde.

Bo Kjems
Medarbejder 1974-77

Der findes ingen arbejdsløs arbejdsglæde

Redaktionen — altså elevforeningsbestyrelsen — har indbudt os forhenværende til at skrive endnu en gang i Egåbogen.

Det giver mig anledning til denne hilsen til alle I mange gode venner fra vore syv år i Egå.

Som I måske husker, havde vi en gammel gård i Stenbjerg, Thy. Hertil flyttede vi i sommer, fordi vi havde lyst og mod til at prøve at stå på egne ben. Nu har vi gjort det et stykke tid — og opdaget at det gav, hvad vi forventede: En masse arbejde, frisk luft og ikke ret mange penge.

Sådan er der en del, der har det i vore dage. Lige bortset fra at de ikke har en masse arbejde. Og bortset fra at de ikke selv har valgt at have det sådan. Det sidste er det værste. Især hvis man er ung og måske endnu dårligt nok har prøvet at have arbejde. Ganske vist — og heldigvis behøver man ikke at lide sult og nød. Men rystende mange unge affinder sig med bare at gå passive rundt hele dagen. Ja, de indretter sig ligefrem på en sådan ferietilværelse, så de end ikke er til at få i tale hvis der foreslås f.eks. et højskoleophold, eller kommunen sætter et projekt i gang for unge arbejdsløse.

Nogle af jer, der læser dette — og mange af jer, der springer det over — går sådan rundt nu. Efterhånden skal I skrue motivatoren helt op på »kraftanstrengelse« for at komme ud af sengen om morgenen.

Man kan så give sig til at skælde ud på et samfund, der har stillet unge mennesker i en sådan situation. Og lad det være gjort med det samme: Øv!

Det er bare for lidt — og for let — kun at skælde ud, hvis man er arbejdsløs, så tag og gå hen til din kommune og spørg, hvad den gør for de unge arbejdsløse. Loven kræver nemlig at den gør noget, men giver den også rige muligheder for utraditionelle ting. Mange kommuner gør sig endda store anstrengelser for at finde gode og nyttige arbejdsprojekter, der kan motivere unge mennesker. Der tilbydes forskellige kurser på specialarbejderskolen (med kursusgodtgørelse) og der tilbydes vellønnet arbejde i op til et halvt år bagefter. Adskillige kommuner går såmænd så vidt, at de midlertidigt ansætter en »beskæftigelseskonsulent« til at realisere de gode ideer. Har du et forslag til et godt projekt, som kan sætte dig selv og andre unge i gang, og som kommer kommunens indbyggere til gode på en eller anden måde, så gå hen og snak med ham. Det vil interessere ham, er jeg vis på. Jeg blev nemlig selv for nylig ansat til den opgave her i Thisted kommune. (Dermed kom jeg forresten igen i forbindelse med Bo, som jo i januar rejste fra Egå til undervisningsministeriets sektion vedrørende ungdomsarbejdsløsheden).

Uanset om du vil være bager, børnehavepædagog, landmand eller kontorassistent, vil du have glæde af at lære at bruge en boremaskine eller et svejse-

apparat og sammen med andre unge bygge en legeplads, reparere et gammelt hus eller plante træer. Timelønnen er 32,01, arbejdsglæden skattefri.

Kommunerne har i samarbejde med arbejdsformidlingen og amtet også mulighed for at hjælpe dig til en læreplads eller anden beskæftigelse på det almindelige arbejdsmarked.

Det er vigtigt
at begynde

at holde ud
at holde sammen
og holde trit

Det er osse vigtigt
at holde op
at holde hund
og holde sengen

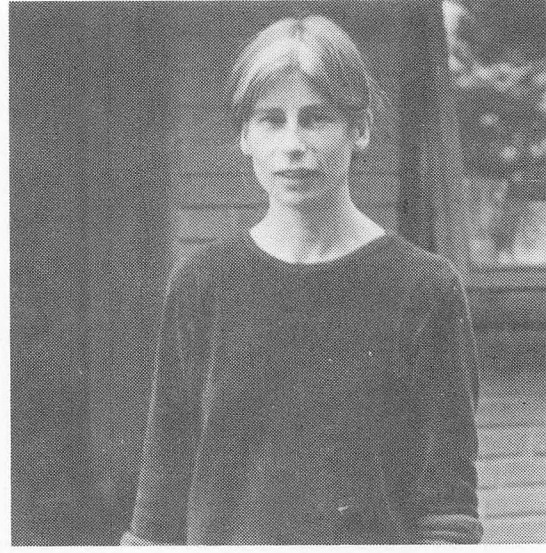
Det er ikke vigtigt
at holde nede
at holde tæt
og holde hen

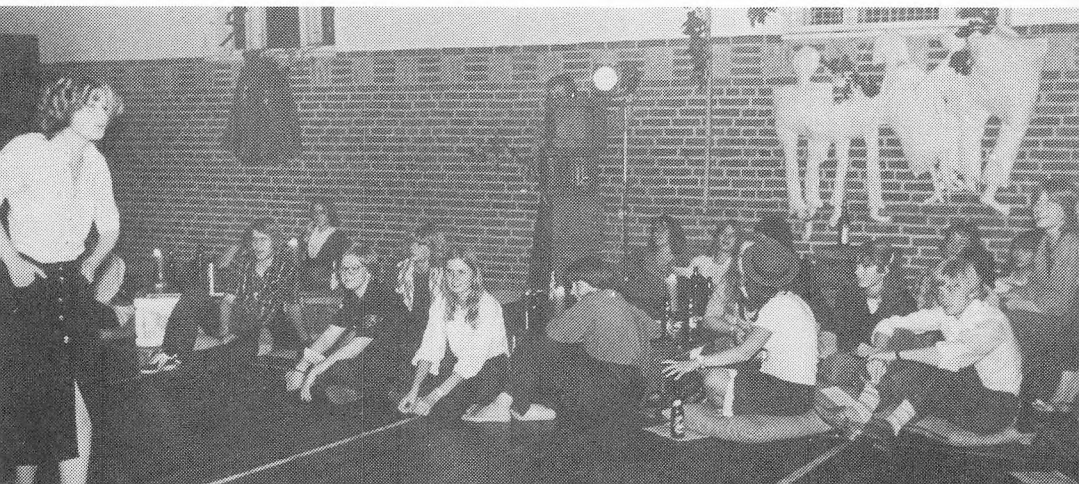
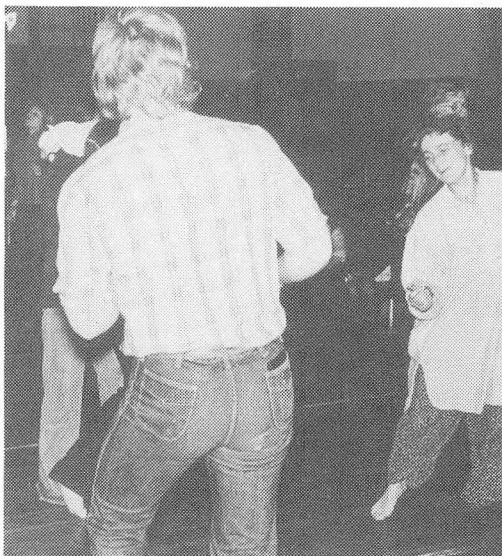
Det er bedst
at holde med
at holde modet oppe
og holde sig klart

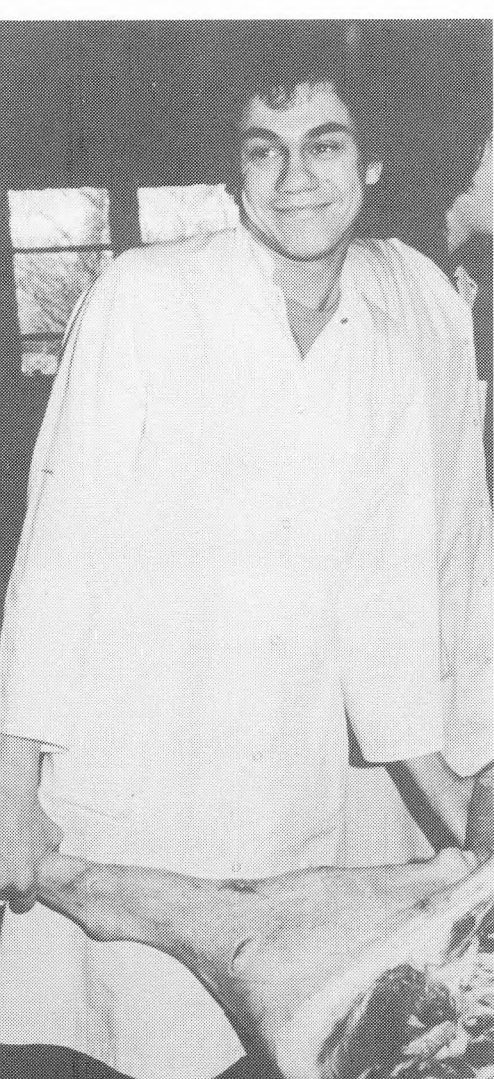
hvad man
holder af.

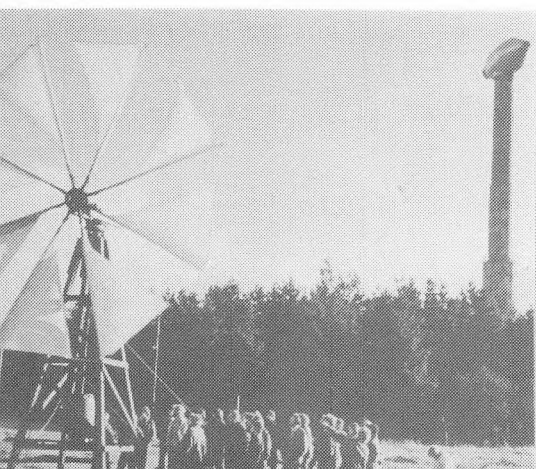
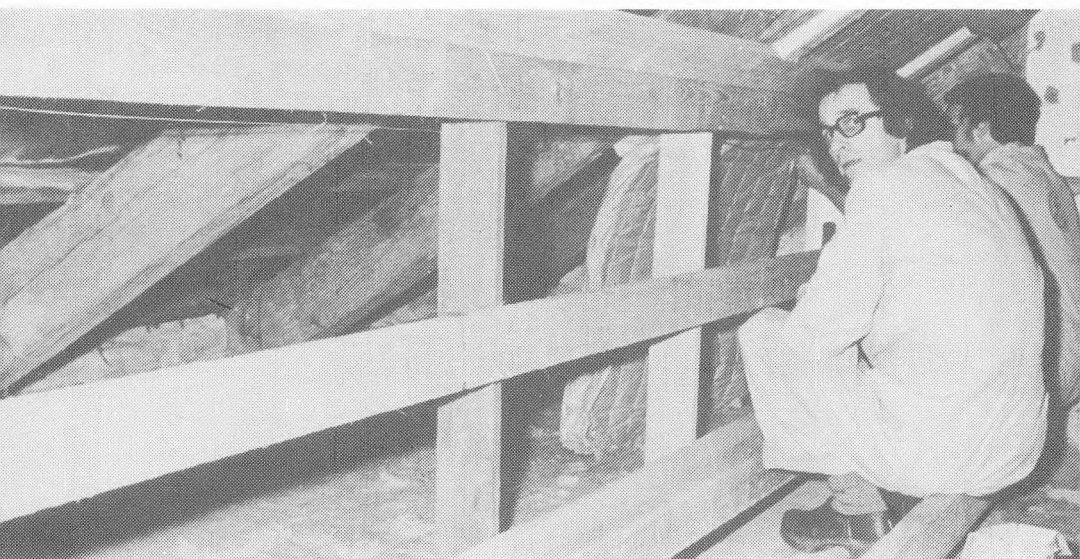
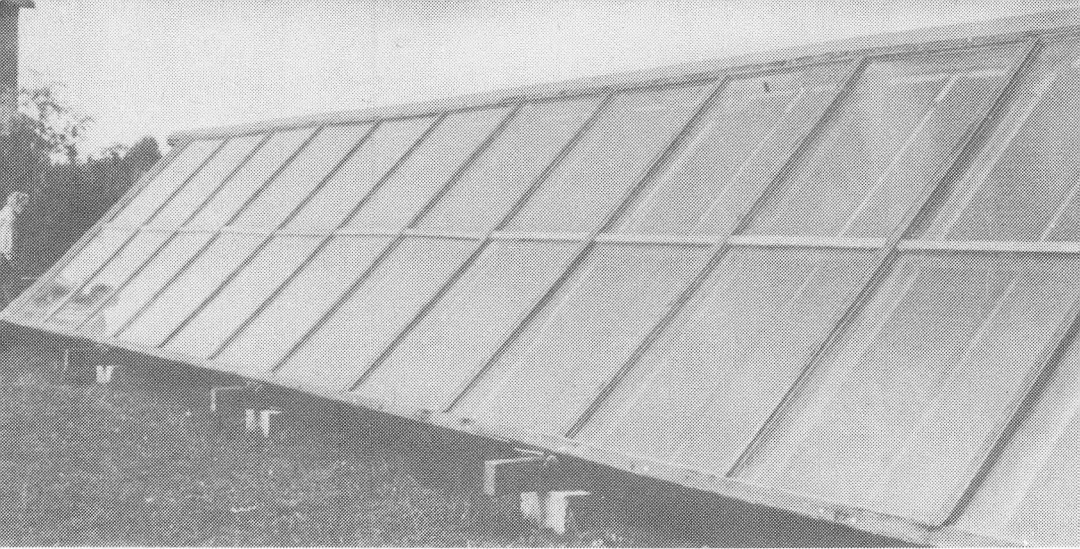
Mange hilsener og gode ønsker til alle gamle venner.

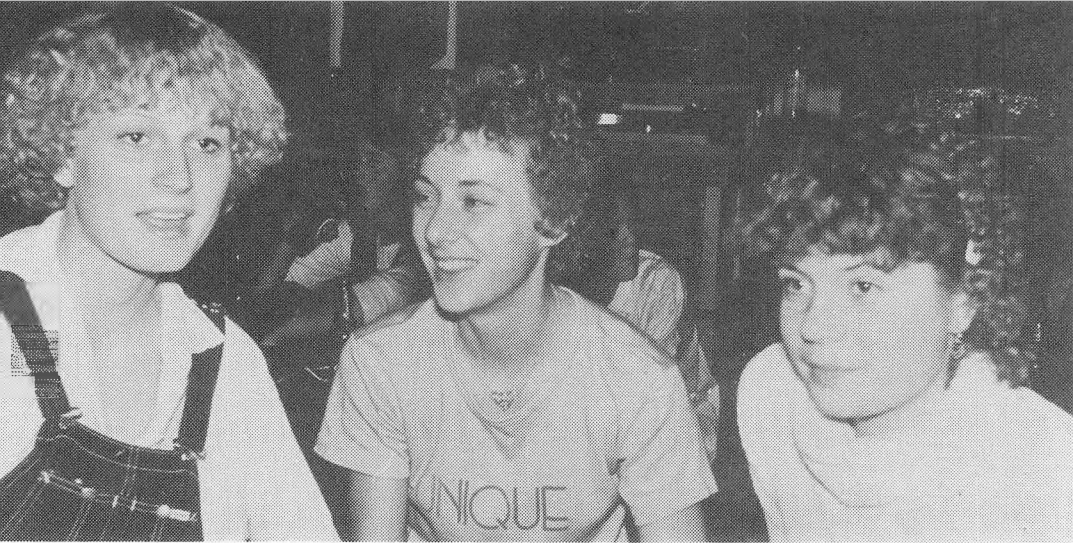
Anders, Simon, Elna og Elo Madsen. Stenbjerggård, Thy.

Skal profit styre el-forsyningen i Danmark?

Beslutningen om kernekraft i Danmark er foreløbig udsat i 2 år. Tilhængernes hovedargument for nødvendigheden af A-krafts indførelse er et stadigt voksende el-forbrug. Skal den installerede effekt følge med efterspørgslen, som efter handelsministeriets energiplan vokser med 5 % pr. år (»den alternative energiplan« med 3.7 % pr. år), må man straks have påbegyndt flere konventionelle kraftværker (kul/olie) eller påbegyndt det første af flere A-kraftværker.

Som energibevidst samfundsborger kan man undre sig over, at regeringen ikke griber mere ind og f.eks. forbyder elselskaberne at reklamere for øget elforbrug (at stimulere elforbruget), da denne ressourcekrævende energiform vanskeligt kan nå op på en udnyttelsesgrad på 40 %.

Således forventer et elselskab som ELRO i en prognose for 1985 med en stigning på 7 % pr. år. Handelsministeriet har på det sidste udtrykt ønske om en reduktion i elforbrugets vækst med henblik på at kunne opnå en besparelse i investeringerne til kraftværksudbygningen. Hvordan kan vi forbrugere som styrer/ejer elselskaberne da acceptere, at et enigt repræsentantskab i ELRO laver en skrækkampagne for mange tusinde kroner, hvor de hævder, at hvis vi fortsat vil kunne køre bil i år 2000, så må vi have A-kraft? Produktionen af el fra olie er for stærk nedadgående, idet over halvdelen i dag stammer fra kul. Så hvad med at indgå i et mere konstruktivt arbejde med repræsentanter, der virkelig repræsenterer brugerne i området? Der må være folk også i ELROs område, der helst ser sig fri for A-kraft!

Repræsentanterne i elselskaberne vælges for 4-6 år ad gangen, ofte på meget dårligt besøgte vælgermøder. Bestyrelsen kan ved mangel på interesse-rede kandidater udpege disse. Ud af repræsentanternes midte vælges bestyrelsesmedlemmerne én for én ved almindelig stemmeflertal. Således vil et simpelt flertal altid have samtlige bestyrelsespladser.

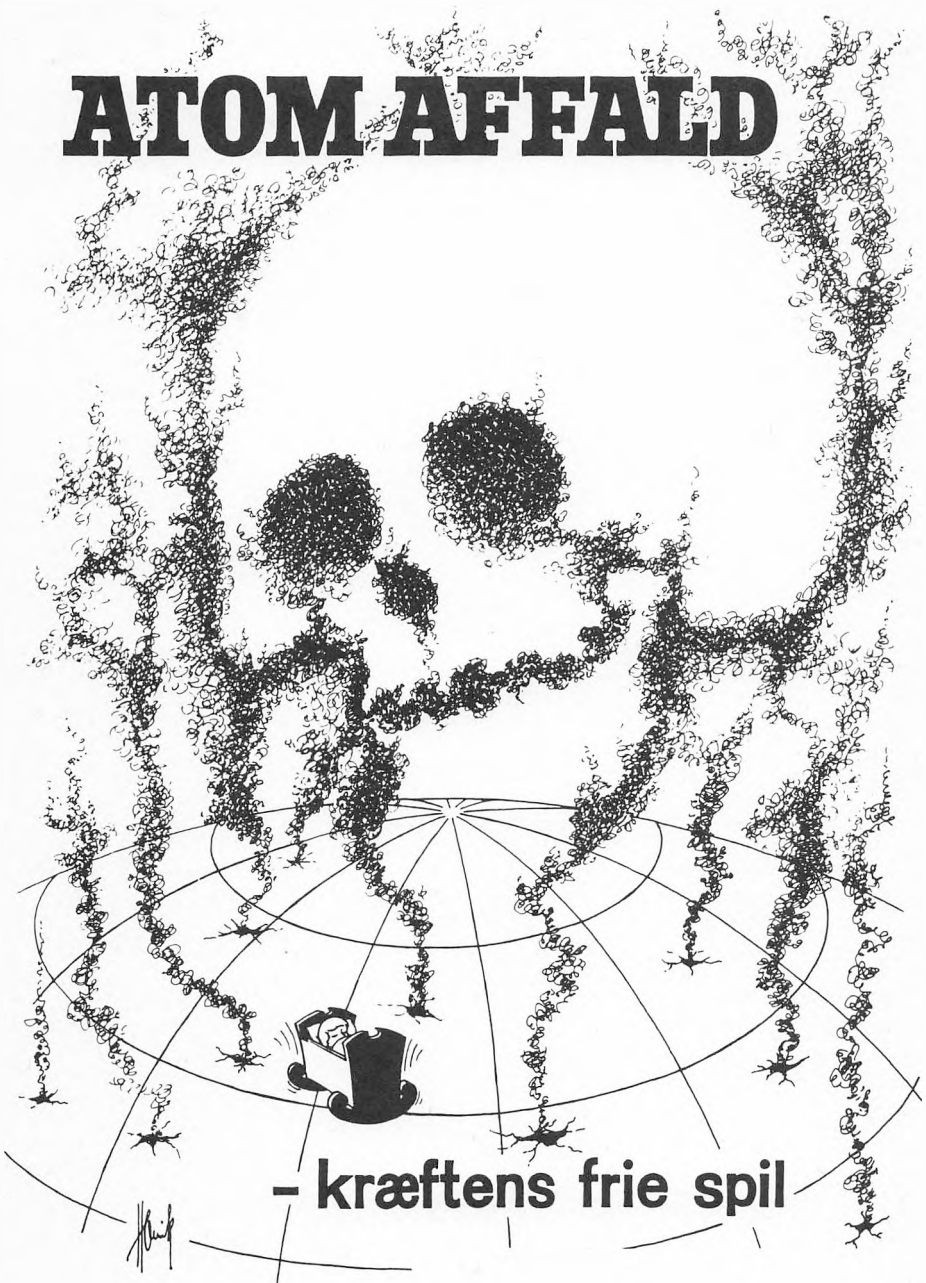
Elselskabernes formål er alene at fremskaffe og levere den efterspurgte elektricitet. Således kan det ikke være deres opgave at stimulere til merforbrug. Alligevel ses masser af eksempler herpå, f.eks. i fællesbladet »Elnyt«. Elselskaberne har monopol på levering af el og behøver ikke at konkurrere med virksomheder, som tror sig nødsaget til hele tiden at vokse for at overleve.

Ved fornuftig anvendelse af de allerede eksisterende energikilder (spc. el), udnyttelse af naturgassen i Nordsøen, samt anvendelse af vedvarende energikilder som sol- og vindenergi, kan vi klare os uden A-kraft.

A-kraft er i dag jvf. 23. rapp. fra U. S. Committe on Government operations (23/4 78) en tvivlsom forretning. Tager man yderligere de miljømæssige konsekvenser med ind i sine betragtninger må svaret på A-kraft blive
NEJ TAK!

Erik Pill Christensen

ATOMÆFFALD

- kræftens frie spil

Vé børn af den, der søger
at sikre sig selv og sit,
som uden tanke for andre
lever sit liv på kredit
og efterlader en klode
giftig, befængt og beskidt.

Stands de truende kræfter.
Stands det skamløse ridt.
Stands den kyniske jagen,
den dræbende drøm om profit.
Giv vore børn en verden
hvor alle kan ånde frit.

Carl Scharnberg

Højskolens energiforbrug

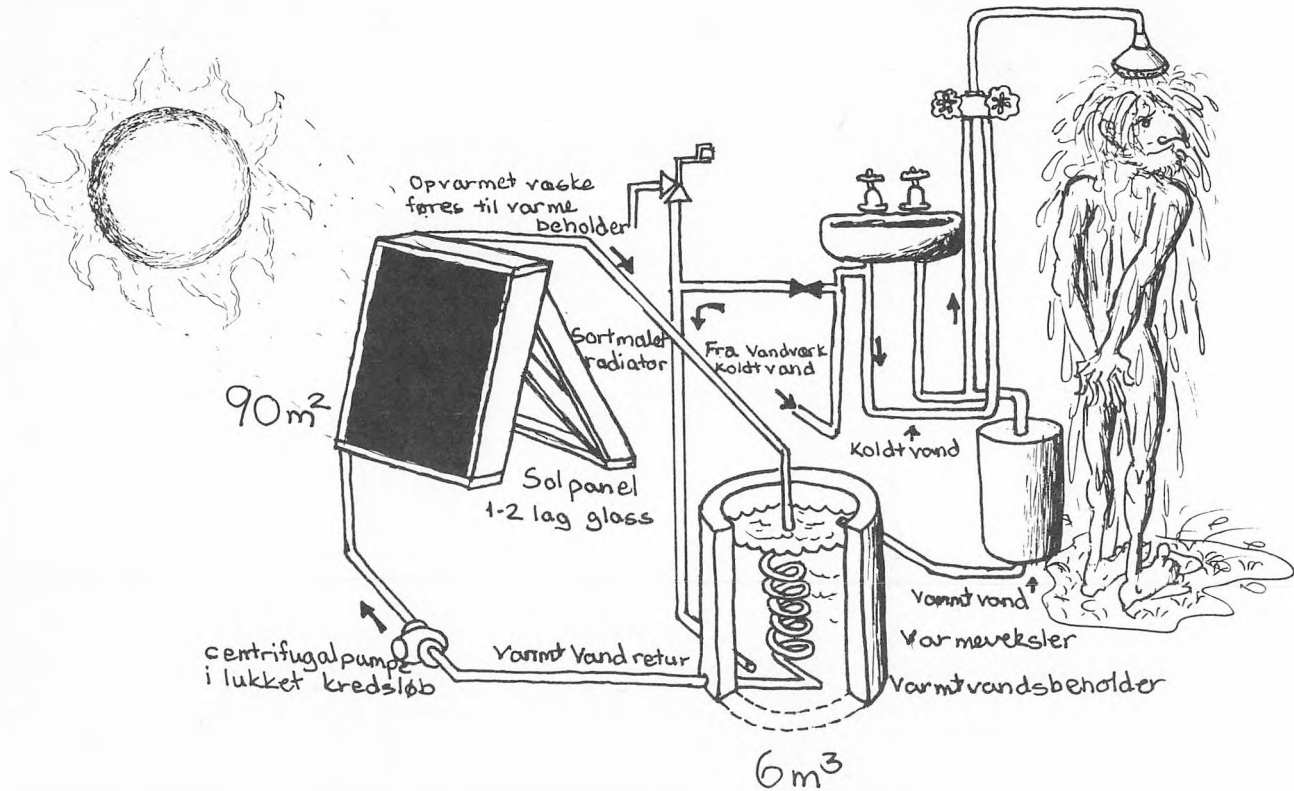
Vores energiforbrug består af olie og el af en størrelsesorden som 20 gennemsnits enfamilies huse. Dette forbrug forventes med nuværende m² størrelse nedsat, da vi nu har fået vores mellembbygning hulmursisoleret samt efterhånden alle vinduer udskiftet med termoruder.

De 4 nye huse, der skal stå færdige sommeren 1979, bliver bedre isoleret end de 2 første. Yderligere henter vi herfra en del supplerende varme fra en 90 m² solfanger, som opvarmer/forvarmer brugsvandet til alle 6 elevhuse. Ifølge »Ove Sol« og Solenergiudvalgets rapp. af marts 76 skulle det kunne give et energitilskud svarende til 85 l/olie pr. m² pr. år, dvs. 7650 l oliebesparelse eller 1/8 af skolens nuværende olieforbrug.

Med en olieprisstigning på 10 % pr. år og en reel forrentning af evt. tilsvarende indsat beløb til køb af olie på 5 %, vil solfangeren have betalt sig selv før det 15. år. Altså økonomisk set en ganske forsvarlig investering. Ud over økonomien bør vi også se på valutabesparelserne, olieafhængigheden og den mindre forurening, som en solfanger også fører med sig. Ligeledes er den meget beskæftigelsesfremmende i forhold til tilsvarende installeret oliefyrskapacitet. Den kræver ikke større indsigt, end at den kan bygges og vedligeholdes af alm. VVS uddannede folk.

En solfanger til erstatning af oliefyrrer i sommermånederne, hvor der kun bruges varmt vand er meget hensigtsmæssig, idet et oliefyrrer her kun har en udnyttelsesgrad på 25 % mod op til 75 % i vintermånederne. Bliver et sådant anlæg på 8 m² installeret i alle vore 700.000 enfamilieshuse, vil vi kunne spare mere end 5 % af det samlede forbrug til opvarmning og produktion af varmt brugsvand.

Erik Pill Christensen

Tegning: Jes Blond

Vestkysten — foråret 1978

»Havgusen var så småt ved at fortrænge aftensolens sidste varme stråler, da 15 vejrbitte ungdomshøjskoleelever ved 18-tiden travede ind i Bovbjerg med deres kæppe, rygsække og kærre, fyldt med proviant, bagage og båndoptagere«.

Dette poetiske og malende citat kunne man læse i en artikel i Lemvig Folkeblad d. 12/4 1978. Overskriften lød: Højskoleelever travede langs vestkysten en uge.

Men hvad var der gået forud for denne reportage, hvordan startede det hele, og hvad kom der ud af denne tur?

Vestkystgruppen var en af grupperne i rejseperioden, hvor alle skolens elever er væk fra skolen og ude at undersøge folks levevilkår forskellige steder i Danmark. Vi er væk fra skolen en uge og har brugt en uge til at forberede turen. Efter denne er der så yderligere en uge til at efterbehandle alle indtrykkene og oplysningerne, man har indsamlet, og til at gøre det produkt færdig, som man har arbejdet på.

For vores gruppes vedkommende brugte vi den første uge til at fremstille to kærre. Vi købte knallerthjul og svejsede kærreterne op omkring dem, og da de stod færdige, døbte vi dem efter megen diskussion: Hr. og Fru. Derudover trænede vi i at gå med rygsækkene fulde af bagage og diskuterede, hvordan vi skulle løse de praktiske og undervisningsmæssige problemer, der ville opstå undervejs. Vi aftalte osse, at vi ville dele vores produkt, dvs. det håndgribelige, der kom ud af turen, bortset fra kærreterne, op i to afdelinger. Den ene skulle være en kombineret lysbilled- og båndserie med lydoptagelser fra de steder og de mennesker vi kontaktede, afvekslende med vore egne speakerkommentarer. Det skulle være sådan, at alle skulle kunne få noget ud af denne serie, osse selv om man ikke havde været med på turen. Den anden del skulle være en dagbog med billeder i, som drejede sig om vore egne private oplevelser med hinanden og emnet. Vi delte meget bevidst op for at undgå indforstået snak, som så tit er svært at fatte for mennesker, der ikke har været med på turen. Endelig sluttede vi af med at vælge fotografer og bestemme, at alle skulle være med til at interviewe de folk, vi kom i kontakt med.

Så kom endelig den mandag, da vi blev sat af bussen i Hanstholm, helt nede ved havnen uden nogen læ og med kuling fra nordvest, og samlede de adskillige kærre for at begive os sydpå. For det var det eneste vi var sikre på. Hvor vi skulle sove, spise eller hvornår var noget vi ville løse, når det var nødvendigt og praktisk (eller muligt!). Da vi snakkede sammen efter turen, viste det sig forøvrigt, at hovedparten af deltagerne i gruppen havde været parate til at hoppe på bussen igen på grund af vejret. Det var osse en kold omgang.

Men vi kom da afsted og fik det mest pragtfulde solskinsvejr det meste af tiden resten af ugen, så vi var flotte at se på i hovederne, da vi kom hjem. Den barske natur vænnede vi os da osse efterhånden til.

Så gik det altså sydpå i seks dage. Vi fandt hver nat et sted at sove, selv om det tit var sent om aftenen i bælgravende mørke, og underlaget ikke altid var lige blødt, men sommetider var der da gulvtæppe på det gulv vi fik tildelt. Overnatningsbyerne valgte vi ud fra, om vi kunne nå til næste by samme dag, ellers blev vi, hvor vi var, og sendte et par stykker ind i den lokale brugs for at spørge, om de kendte nogen, der kendte nogen, der måske kendte nogen, der kunne anvise os et sovested. Det lykkedes hver gang, og vi mødte en fantastisk hjælpsomhed og åbenhed hos vestkystens beboere.

Maden var et kapitel for sig. Aldrig har jeg oplevet en gruppe fortære så meget så hurtigt, og vi var da osse nødt til at overskride madbudgettet for at blive mætte, selv efter at vi havde strøget osten og alt andet overflødigt. Det var mærkelige steder og tidspunkter og måder vi spiste på. Sommetider varm mad kl. 23 om aftenen i bælgravende mørke spisende ved lommelampenes skær. Eller mad på bål ved Vesterhavet i en strid vind, hvor naturen af og til blev oplyst af hjemmeværnets lysbomber. De holdt nemlig øvelse rundt omkring os.

Ja, vi levede spartansk, og det var derfor det helt store kaffe- og ædegilde, da vi besøgte en tidligere elev i Thyborøn og kastede os over hjemmebagte boller, kage og stærk kaffe, der måtte laves om og om igen, for den slap hele tiden op. Der var helt sikkert ikke en krumme på de hvide duge eller i brødkassen, da vi dampede af igen.

Når vi mødte mennesker, holdt vi pause og gav os i snak med dem, mens vi fotograferede løs og lod båndoptageren løbe. Vi fik mange spændende samtaler ud af det. Om hofdebyggeriet, om fiskeriet før og nu, om hvordan det var at være på alderdomshjem, gå i skole, være lærer, være ung, troende pige i Agger og en masse andet. Folkene på vestkysten var ikke bange for os, og efterhånden fik vi osse så meget mod, at vi turde spørge dem ud.

Sådan gik vi og ugen lynhurtigt afsted. Fuld af oplevelser i en skøn, men barsk natur. Vi havde gode snakke med folkene langs vestkysten, og vi havde gode snakke indbyrdes, hvilket osse er en meget vigtig del af en sådan tur. Hver dag sluttede vi af med at snakke sammen om, hvordan dagen var gået og hvorfor. Roste og risede hinanden for at blive bedre og klogere.

Af uheld havde vi kun et. 2 kilometer efter at vi var startet, knækkede håndtaget på en af kærernerne, men da vi havde ståltråd og reb med i nødhjælpskassen, var det hurtigt klarert, og da vi overnattede i Stenbjerg hos en tidligere lærer på skolen, fik vi svejsningen ordnet igen.

En lille historie skal belyse den hjælpsomhed og imødekommenhed, vi mødte.

Lørdag middag skulle vi videre fra Harbøre til det sidste overnatningssted og regnede med Lemvig. Da vi imidlertid forestillede os, at det kunne være svært at finde noget, når vi kom til Lemvig på et eller andet tidspunkt lørdag

aften, hvor brugsen har lukket, ringede vi til Lemvig Folkeblad og spurgte, som vi plejede, om de kendte nogen, der kendte nogen etc. Vi fik et par telefonnumre, som vi prøvede uden resultat, spejderhytter var optaget. Endelig efter at være vist videre til nye telefonnumre, var der en flink dame, der sagde, at hun da havde et sommerhus i Fjaltring, der lå der og der, og det så sådan og sådan ud, og det var ikke aflåset, og der måtte vi da gerne sove. Vi forandrede straks planerne, takkede i telefonen, og traskede de 20 kilometer videre sydpå til Fjaltring, hvor det lykkedes os at finde huset, de sidste af os ved 22 tiden, og så fik vi en god varm middag. Damen havde oven i købet været ude at fyre op og lægge madrasser frem, så den nat sov alle blødt og godt. Damen har aldrig set os, og vi har aldrig set hende. Er det ikke udtryk for tillid og hjælpsomhed.

Næste dag blev vi hentet af bussen, som havde fået at vide, hvor vi var nået til, og så gik det hjemad igen.

Den sidste uge redigerede vi bånd og billeder, indtalte speakerkommentarer, fremkaldte billeder til dagbogen og trykkede denne. Og vi var alle godt tilfredse både med turen og dens resultater.

Hvorfor synes så osse jeg, at det var en fremragende og udbytterig tur? Rammerne var gode. En storslået natur som var ny og ukendt og særegen for mange. Stoute, selvbevidste, stærke mennesker mødte vi. I den første uge brugte vi hovedet til at planlægge med, fysikken til at lave kærrenerne med og til at træne i at gå. Vi var nødt til at komme i kontakt med menneskene, for ellers fik vi ikke natlogi. Vi var nødt til at regne med hinanden, for vi havde ingen flugtmuligheder. Vi lærte at klare os (en uge) med meget få luksus-hjælpemidler, at indordne os af hensyn til fællesskabet, at hjælpe hinanden med at bære, når vi blev trætte eller syge. Vi lærte noget om livsvilkår, som er fremmede for mange af os. Vi følte stoltheden over at klare os under dårlige vilkår, osse når vi var trætte, og det var sent, og vi var sultne. Vi opdagede at tøser osse har gåpåmod og er sejge, at knægte osse kan blive trætte. Vi oplevede hinanden som de mennesker, vi er, med de stærke og svage sider vi har. For der var ikke rigtig plads til at sminke sig, eller skjule sig bag en facade.

Det lyder altså sammen, som om det hele var den rene idyl. Det var det selvfølgelig ikke. Vi havde vore skænderier, nedture, glemsomhedsfejl og alt det andet, der følger med, når man vil være engageret i hinanden. Men jeg synes, vi gik klogere og dygtigere ud af disse problemer, fordi vi prøvede på at løse dem til alles bedste. Derfor venner. Tak for turen!

Kærlig hilsen fra Mogens.

Mogens Vestergård

Skolens generalforsamling d. 3/11-78

Omkring midten af marts måned fik Krarup besked fra ministeriet om, at vi kunne forvente at få stillet statslån til rådighed i det kommende finansår. Et statslån på to millioner ville give muligheder for byggeri for fire millioner kroner. Dette ville give fire elevhuse mere, sådan at denne afdeling med elevbeboelse kunne blive færdig. Ved kontakt med vore teknikere blev en skitse med visse mindre ændringer, efter erfaringer fra de to første huse, og en tidsplan udarbejdet og afleveret i ministeriet, sådan at den lå klar til behandling ved finansårets begyndelse d. 1. april.

Men resultatet er, at man har brugt sommeren til papirarbejde, og så kan det blive vinterbyggeri igen. Man skulle jo tro, at når pengene i princippet var bevilget og planerne tidligere var godkendt, så var det kun en ekspeditions-sag at give tilladelsen til at gå i gang, sådan at nogle folk kunne komme i arbejde, og man benyttede årstiden, hvor det normalt er godt vejr, til så meget udendørs arbejde som muligt. Vi kan så håbe i fremtiden for andre, at finansårets omlægning til kalenderåret kan rette lidt på denne urimelighed.

Et andet område man kunne have en bemærkning til, er statslånerammen. Efter loven giver staten 50 % i lån til investering indenfor bevillingsmæssige rammer, men der er nu noget, der hedder moms, det skal indbetales, så reelt er halvdelen blevet til en trediedel.

Der har været holdt licitation over arbejdet, det kan udføres indenfor de rammer, der var fastlagt, og man skulle nu være klar til at gå i gang.

Loftsetagen over Krarups lejlighed er ved at være færdig, og den vil nu kunne bruges som selvstændig beboelse eller sammen med forstanderlejligheden, som der er behov for. Vi har lavet ny kontrakt med Brugsen om at leje deres hus for de kommende syv år, og der er lavet en aftale med Viggo Bomholt, sådan at han forsynes med vand til sit kommende hus gennem vore ledninger.

Vedtægtsændringerne angående lærernes indflydelse på bestyrelsesvalget som ministeriet forlanger, skal vi have endelig godkendt. Og da regnskabet nu skal følge kalenderåret, skal dette også rettes i vedtægterne.

I lærerkredsen er der sket en større forandring end vi har været vant til. Tre har forladt os, og to nye er kommet til, og vi byder dem velkommen til samarbejdet — det må vel siges at være ganske naturligt, at nogle vil prøve noget andet, og der var mange, der søgte de ledige stillinger.

Alle, der har haft lidt med skoler at gøre, er nok bekendt med, at der kan være meget stor forskel på de enkelte hold elever, og sådan er det også her. I skoleplanen er der opstillet forskellige regler, som må gælde, hvis man ønsker at være elev her. På indmeldelsesblanketten skriver man under på, at

det er man indforstået med, og måske får man en lille hilsen fra skolen, ligesom kurset begynder, der understreger disse betingelser. Meget kan der snakkes om på fællesmøder, men visse retningslinier ligger fast. Alligevel kan det knibe for enkelte at indrette sig efter dette, og dette er trist for alle parter — både skolens medarbejdere, kammeraterne og den enkelte selv — når et ophold ikke kan gennemføres, og man tvinges til at skilles.

Det byggeprojekt, der fortsætter nu, kunne give bekymringer, om det var forsvarligt, og man kunne klare den merudgift, det vil medføre. Det skulle ikke give vanskeligheder, vi har en god rådgiver i vor revisor, og alle skolens medarbejdere trækker på samme hammel, så der er styr på økonomien i det daglige — dermed gør I opgaven for os i bestyrelsen lettere, og jeg vil gerne slutte med en tak til alle for året, der er gået.

Frede Bak

Nyt fra højskolen

I sidste Egåbog sluttede jeg beretningen fra højskolen med en antydning om, at vi nok måtte regne med en udskiften blandt lærerne i det kommende år — og det kom til at passe.

Jeg havde nok ikke forestillet mig, at forudsigelsen så hurtigt skulle gå i opfyldelse, og jeg frygter selvfølgelig, at forudsigelsen skulle have haft en forstærkende karakter, hvad dog alle parter benægter.

Gunhild Skovmand Jensen kom til Egå i 1968 som nyuddannet lærer sammen med Hans, som startede et lægestudium i Århus. Nu er det endt med, at Gunhild efter disse mange gode år i Egå er flyttet til Kjellerup, hvor hendes mand er blevet sygehuslæge. For os var det trist, at denne pligtopfyldende og trofaste kollega forlod os, men godt at det ikke er længere væk, end at hun ofte flere gange om ugen tager til Egå for at hjælpe os med kontorarbejde.

Den næste som brød op var Bo Kjems. I et forsøg på at neddæmpe virkningerne af ungdomsarbejdsløsheden blev der ved årsskiftet oprettet nogle stillinger i forskellige ministerier. Bo fik en af disse med placering i undervisningsministeriet. Med hans faglige baggrund og hans erfaringer fra højskolen er han meget kvalificeret til dette arbejde. Også i dette tillælde var vi kede af at miste en god og loyal medarbejder, men vi forstår godt de muligheder, som Bo, Conny og Troels har i de nye omgivelser. Ved flere lejligheder har Bo været på højskolen, hvor vi har kunnet få de sidste nye oplysninger om indsatsen mod arbejdsløsheden.

I løbet af foråret blev det klart, at Elo Madsen og hans familie havde besluttet sig for at gennemføre en gammel drøm om at flytte til Stenbjerg i Thy. Gennem syv år havde vi oplevet Elos vækkende måde at arbejde på praktisk og teoretisk. Han påstod selv, at han gerne ville slappe lidt mere af sammen med Elna og deres to drenge. Men allerede nu er han i gang med nye opgaver som beskæftigelseskonsulent i Thisted kommune.

Det tætte samarbejde med Gunhild, Bo og Elo har vi ikke mere, og nye lærere er kommet til. I de forløbne år har vi oplevet et tæt og udbytterigt samarbejde. Vi har forsøgt at udgøre en *enhed* bestående af en *mangfoldighed* af holdninger. Denne tilsyneladende modsætning anser vi for et værdifuldt arbejdsgrundlag. I disse år sker der en større og større polarisering. Det behøver ikke at være til skade, for så kan vi se, hvad der skiller. Men når polariseringen går ud over evnen til at samtale, er der grund til at melde

fra. Vi vil også i fremtiden arbejde for, at frisindet — i gammelforstand — vil kunne trives i Egå.

Nye lærere er kommet til. Ud af 97 ansøgere faldt valget på Heiki Østenkjær Jensen og Finn Lykke Schmidt. Heiki har gennem flere perioder været vikar hos os, så da hun besluttede sig for at søge en af de opslåede stillinger, var både hun og vi klar over, hvad en ansættelse ville indebære. Finn har som Heiki erfaringer fra folkeskolen, men også en praktisk baggrund. Det er mit indtryk, at begge er faldet vældig godt til blandt eleverne og medarbejderne. Vi kan forhåbentlig se frem til lige så mange gode år sammen med dem, som vi havde med dem, der rejste.

I de sidste år er vort byggeri ved flere lejligheder blevet omtalt, så det virker næsten trivielt igen at skulle skrive om dette emne. Men denne gang er der nu alligevel grund til at fortælle om statens tilbud om et afdragsfrit og næsten rentefrit lån på 2 millioner kroner. Licitationen er afholdt, og byggeriet af 4 elevhuse vil være afsluttet inden juni 1979. Dermed er skolens nybygningsprogram delvis blevet realiseret.

Hvis der blandt læserne og andre er behov for at leje højskolen i juni og juli, vil vi meget gerne kontaktes snarest. Vi har allerede nu aftalt lejemål med en ungdomsskole og en teaterskole.

Kjeld Krarup

Nyt fra Egå Elevforening

Elevforeningens bestyrelse har i årets løb holdt 5 møder på Egå Ungdomshøjskole. Møderne er afholdt i samarbejde med Kjeld Krarup og Else Jensen.

En af de ting som vi beskæftigede os med, var jubilæumssammenkomsten, for 50 - 40 - 25 - 10 og 5 års jubilarene. Sammenkomsten blev holdt på skolen den 29. april. Programmet lød ganske enkelt på middag, samvær og kaffe. Alle kunne naturligvis gå rundt og se hvilke forandringer, der var sket med deres gamle skole siden sidst, de var her. Eftermiddagen forløb godt, og alle befandt sig tilsyneladende godt.

Næste arrangement var elevmøde og generalforsamling. Elevmødet blev afholdt 2. - 3. - 4. juni, og begyndte ligesom sidste år med opdeling i grupper, og sluttede søndag med generalforsamling i elevforeningen. De 4 grupper, der blev dannet, fik tildelt forskellige praktiske opgaver, eksempelvis kan nævnes borddækning og opvask. Grupperne fik hver en fjerdedel af den gamle folkeviser, Hjalmer og Hulda at arbejde med, og fremvise som en del af festen lørdag aften. De fleste af grupperne lavede nogle gode og sjove dramatikstykker over visen. Elevmøde-weekenden forløb alt i alt godt, og også den fælles oprydning inden generalforsamlingen var tilfredsstillende.

På generalforsamlingen blev formandens beretning og foreningens regnskab godkendt. Derefter gik man over til valg af bestyrelse, hvor 1 genvalgte og 2 nyvalgte.

På det konstituerende møde valgte bestyrelsen Jan Hagerup Pedersen som formand, og Vivi Lassen som næstformand.

Egåbogen var den næste opgave på programmet. Bogen indeholder som sædvanlig de faste punkter og oplysninger. Vi forsøger at gøre den alsidig ved dels at bringe stof i tilknytning til skolen, dels stof af mere almen interesse. Lærerne bliver spurgt, om de vil skrive, og nogle tidligere og nuværende elever får også tilbudet. Desuden prøver Dybkjær at få kontakt med 10-års jubilarene.

For at få bedre kontakt med nye medlemmer, besøger repræsentanter fra bestyrelsen skolens elevhold for at fortælle om elevforeningen og dens formål.

Samtidig med at Egåbogen bliver udsendt, opkræves medlemskontingent til elevforeningen. På grund af stigende udgifter, især moms- og portoforhøjelser, er vi nødt til at hæve prisen.

Bestyrelsen

10 års jubilarer

Man behøver ikke at være ret gammel for at blive kaldt jubilar — i alt fald ikke, når det drejer sig om elever fra Egå. Efter få år er man 5 års jubilar og bliver indbudt til den særlige jubilæumsfest. Det er dog ret nyt. Det har ikke rigtig slået igennem endnu.

Men når 10 år er gået, er man »rigtig« jubilar, og dertil er I altså nået nu. Det er åbenbart kommet som en overraskelse for nogle, da I fik brev om begivenheden. Jeg tillader mig at citere fra et svar: »Er det virkelig 10 år siden, vi var på Egå efterskole! Alle de gode minder løber gennem hovedet. Det hele huskes så tydeligt, som var det i går, og så er det 10 år siden. Det var en dejlig tid, vi havde på skolen, og jeg håber, at mange vil komme den 28. april 1979«. Og fra et andet: »Tænk, at det er 10 år siden, ikke til at fatte — hvor mon I er, og hvad mon I laver, det kunne være sjovt at mødes igen, sikken en snakken, der vil blive«.

Ja, også jeg vil ønske, at mange af jer fra 1968-69 vil aftale med hinanden, at I vil mødes her den 28. april. Men så er I nødt til selv at hjælpe med til at komme i forbindelse med hinanden. Det har nemlig vist sig at være vanskeligt at nå frem til ikke så få af jer ad postvejen. Et af hver fem breve er simpelthen kommet retur med påtegning om, at posten ikke har kunnet finde adressaten, og en del andre kan være afleveret, uden at det kommer den rette i hænde. I alt fald er der ikke indløbet så mange svar, som jeg havde håbet og ventet at få. Derfor: spørg jeres kammerater fra dengang, om de vil med til jubilæumsfesten, og sørg for, at I bliver mange!

Men de svar, som vi har fået, er vi glade for. Og her skal jeg ganske kort lade jer se, hvad nyt, der er meddelt mig.

Lisbeth (Christensen) Sørensen, Rådvedvej 83, Rådved, 8700 Horsens. Er monrice på deltid ved Kirks telefonfabrik. Gift med specialarbejder Ove Sørensen. Har en dreng fra 1971 og en pige fra 1973.

Marion Christensen, Sandhusvej 13, 1. th., 2500 Valby. Har kontoruddannelse og været ½ år i huset, men er desværre lige for tiden arbejdsløs.

Jette (Dørup) Holm, Haurumvej 9, Haxholm, 8870 Langå. Udlært smørrebrødsjomfru, nu slagteriarbejder på »Tulip« i Hammel. Har en dreng på 3 år — og forventelig et barn mere, når dette læses.

Mariann (Nielsen) Christensen, Rugvænget 16, 8560 Kolind, fortæller, at hun først gik i 1. og 2. real i Rønede, blev noget senere gift. De flyttede til Koed, men har nu bygget hus i Kolind. Hun har to drenge og en pige og har været dagplejemor for andre børn, men er nu forpagter af idrætsforeningens klubhus, så hun har fuldt op at gøre, skriver hun.

Marianne Thunbo Pedersen, Moltkesvej 15, 1. tv., 8260 Viby J. Har været på Århusegnens husholdningsskole i Risskov og er nu, hvad man kalder hjemmegående. Hun har en datter, og hendes mand er ansat ved Århus Sporveje.

Erik Christensen, Nimtoftevej 39, 8550 Ryomgård. Er udlært tømrer og nu forskallings-tømrer ved C. G. Jensen. Var soldat ved livgarden.

Kaj Møller Jensen meddeler mig sin nye adresse: Viborgvej 694, 8381 Mundelstrup.

Niels Erik Jensen, Ballebovej 9, Gangsted, 8732 Hovedgård, er ansat ved A/S Hovedgård Savværk.

Klaus W. Koch, Birkevej 5, 8450 Hammel, udlært som elektriker, montør på Galten Elværk. (Ja, Klaus, tag bare konen med!).

Kurt Pedersen, Engvej 1, 8660 Skanderborg. Er specialarbejder. I de sidste 8 år har han lavet ventilationskanaler. Er gift og har en pige på 2 år.

Anne (Olsen) Wohlers, Borgerdiget 87 B, 2730 Herlev, kom i lære på et forsikringskontor 2½ år, blev siden gift og har nu to piger på 3 og 7 år.

Bodil Vesterbak, Hvidkløvervej 3, Øster Tørslev, 8983 Gjerlev J. Efter at have været på hus-holdningsskole og idrætshøjskole blev Bodil uddannet til sygehjælper og senere som sygeplejerske på Århus kommunehospital, hvor hun nu arbejder på neurokirurgisk afdeling. Er gift (har bevaret sit efternavn) og har en lille søn.

Jørgen Christensen opgiver sin nye adresse: Vandværksvej 9, 8620 Kjellerup.

Kurt Hasse Nielsen, Storsejlet 61, 3070 Snekkersten. 1969-72 i lære som ekspedient i herreekvi-pering og nu ansat hos Aug. Jørgensen, Helsingør.

Conni Back Jørgensen, Hovedgaden 61, V. Hornum, 9600 Års. Har været 10 mdr. på Himmer-lands ungdomsskole. Hun fortæller om genvordigheder og trange forhold, som hun oplevede med sin forlovede, Ole, indtil de købte et billigt, gammelt, romantisk hus, som de selv satte i stand. De blev gift, har to børn, og Conni har som dagplejemor et par andre børn at passe.

Bodil Margrethe (Jensen) Lütgens, Menuetvej 7, Tangbjerg, 3650 Ølstykke. Studenterkursus 1969-72, pædagoguddannelse 1973-76. Er børnehavepædagog i Ølstykke kommune.

Harry Andersen, Mejlbjvej 655, Hårup, 8530 Hjortshøj, har specialiseret sig som tagdækker.

Aksel Kroer, Baslandvej 9, 8586 Ørum, er den eneste af jer, der er gået til landbruget. 1972 på Landbrugets grundskole, Malling, 1973-74 på Riberkjærgård Landbrugsskole i Bramminge, 1974-76 på Vejlbj Landbrugsskole med husdyrbrugsteknikeruddannelse. Ind imellem arbejdede Aksel som karl på gårde, og fra 1. februar 1975 blev han ansat ved Hillerød Landboforening (på kvægavlskontoret). 1977 flyttede han tilbage til Jylland, blev gift med Doris Fallesen, og de er nu i fuld gang med at planlægge byggeri til ny kostald m.m. på en gård på 36 tdr. land, som de har købt.

Ole Kolding, Gl. Skivevej 24, Bajlum, 7870 Roslev, var et år ved landbruget, men har siden kørt gummiged ved et entreprenørfirma. Købte 1972 en lille landbrugsejendom i Bajlum og blev 1973 gift med Åse.

Lilian Sørensen, Skelvangsvej 181, 2. m.f., 8900 Randers, er økonoma på Markedsgades Vugge-stue i Randers.

Tak, allesammen, og hilsener til hver især,

Tage Dybkjær

Forskelligt

Elevmøde

Elevmødet vil blive afholdt fredag den 8. til søndag den 10. juni 1979. Program vil blive udsendt til foreningens medlemmer i maj måned.

Jubilæumsmøde

Elever fra 1928/29 og 1929 (50 års jubilarer), 1938/39 og 1939 (40 års jubilarer), 1953/54 og 1954 (25 års jubilarer), august-maj 1968/69 (10 års jubilarer, heri også indbefattet 5 måneders august-december og januar-maj), august-december 1973 og januar-maj 1974 (5 års jubilarer) indbydes til jubilæumsmiddag lørdag den 28. april 1979 kl. 12 på skolen.

Mødet holdes adskilt fra elevmødet for at give deltagerne bedre muligheder for at være sammen med deres holdkammerater. Indbydelse vil blive udsendt til alle, som vi kender adressen på. Da vi imidlertid ikke har kendskab til ret mange adresser, opfordrer vi de nævnte årgange til selv at arbejde for et stort fremmøde. Tilmelding sker til højskolen senest mandag den 23. april.

Adresseændringer

Hvis der er tale om vedvarende adresseændring, så meddel højskolen den nye adresse samt elevårgang. Skolens adresse er: Egå Ungdoms-Højskole, Eghøjvej 31, 8250 Egå.

Bestyrelsen for Egå Ungdoms-Højskole

Karen Klinge Andersen, Rosenhøjvej 18, Ugelbølle, 8410 Rønde
Frede Bak, Rødskov, 8541 Skødstrup (formand)
Bjørn Dybkjær, Skovrevlgyden 12, 5653 Nørre Lyndelse
Gunhild Skovmand Jensen, Vestervangen 22, 8620 Kjellerup
Arne Mogensen, Gimlevej 50, Stilling, 8660 Skanderborg
Anders Willemoes Nielsen, Helvegshøjen 3, Overlund, 8800 Viborg
Ove Aabo, Brovej 4, 8250 Egå

Bestyrelsen for Egå Elevforening

Karen Klinge Andersen, Rosenhøjvej 18, Ugelbølle, 8410 Rønde
Inge Brink Hansen, Egå Mosevej 8, 8250 Egå
Karen Kristensen, Værumvej 19, 8370 Hadsten
Vivi Lassen, Egå Mosevej 8, 8250 Egå
Anders Pedersen, Skarresøvej 3, 8550 Ryomgård
Jan Hagerup Pedersen, Østergade 67 B, 7430 Ikast
Mette Svane Quist, Århus

Elever

Januar-maj 1978

Niels Rahbæk Adserballe, 6600 Vejen
Lizette Malling Andersen, 3630 Jægerspris
Bielle B. Schack Barfod, 2900 Hellerup
Thea Bjerg, 3520 Farum
Anita Boa, 3300 Frederiksværk
Hans Lothar Carstedt, Slesvig
Freddy Christensen, 2770 Kastrup
Jan Christensen, 2670 Greve
Laila Christensen, 2830 Virum
Tine Christiansen, 3200 Helsingør
Annette Dinesen, USA
Henrik Hansen, 4632 Bjæverskov
Lars Bjerger Hansen, 5300 Kerteminde
Pia Henriksen, 4500 Nykøbing Sj.
Kaare Jacobsen, 4900 Nakskov
Elly Moesgård Jensen, 7330 Brande
Gitte Jensen, 8260 Viby J.
Steen Lyngholm Jensen, 8210 Århus V
Susanne Jensen, 2610 Rødovre
Birgit Kongsgård, 7500 Holstebro
Lise Langkow, 4651 Vallø
Stig Larsen 7500 Holstebro
Karin Lau, 6640 Lunderskov
Mads Mosbæk Laursen, 3630 Jægerspris
Jeannette Lindberg, 4390 Vipperød
Irene Lund, 4690 Haslev
Michael Mikkelsen, 5800 Nyborg
Eva Mortensen, 3300 Frederiksværk
Kent Schultz Mølgaard, 6700 Esbjerg
Michelle Nelson, 8700 Horsens
Frankie Handberg Nielsen, 1718 Kbh. V
Lene Hanne Nielsen, 5750 Ringe
Helle Linnee Pedersen, 5750 Ringe
Karin H. Pedersen, 5250 Odense
Karin Munch Pedersen, 2730 Herlev
Per F. Plejdrup, 7800 Skive
Johanna Ragnarsdóttir, Island
May-Brith B. Rasmussen, 8250 Egå
Bent Reipur, 2930 Klampenborg
Ulla Rolsted, 4500 Nykøbing Sj.
Jonna Rønne, 6732 Guldager
Attle Sandø-Pedersen, 2100 Kbh. Ø
Lise-Lotte Schmidt, 8000 Århus C

Anette Schneider, 3660 Stenløse
Claus Schultz, 3520 Farum
Birgitte Skærris, 8370 Hadsten
Ann Steffensen, 4871 Horbelev
Anita Svendsen, 7400 Herning
Annette V. Sørensen, 8732 Hovedgård
Kirsten W. Sørensen, 2400 Kbh. V
Karin Maria Thomsen, 6200 Åbenrå
Ulla Thorsen, 9800 Hjørring
Mette Toft, 3460 Birkerød
Claus Wehnert, 9460 Brovst

Nido Rahbek Andersen

Lotta Malling Andersen

Birte E. Schack Søgaard

Thora Louise Berg

Anita Ibsen

Lillian Carstedt

Freddy Christensen

Jan Christensen

Finn Christensen

Lilli Dams Christensen

Astrid Sørensen

Henrik Peter Hansen

Leif George Hansen

Pia Henriksen

Kaare Jacobsen

Gitte Jensen

Susanne Jensen

Søren I. Nyholm Jensen

Ely Mønstgaard Jensen

Birgit Kongsgård

Lise Langkilde

Signe Laxsen

Mette Mathiasen

Karin Lise

EGÅ UNGDOMSHØJSKOLE

Jan - Maj 1978

Janette Lindberg

Inge Lind

Michael Puar Mikkelson

Ege Mortensen

Karl Schultz Mørgaard

Michelle Nilsen

Franka Hordberg Nilsen

Lone Hørne Nilsen

Karin H. Pedersen

Helle Lisbeth Pedersen

Karin Mørch Pedersen

Pre F. Pihlsgaard

Johanna Rasmussen

May Berit S. Rasmussen

Bente Røed

Ulla Røed

Jorun Rønne

Arde Sørde Pedersen

Lise Lilli Strøm

Anette Schweder

Ole Schultz

Birgitte Skarri

Ann Støffensen

Anka Svendsen

Anette V. Sørensen

Kristin W. Sørensen

Kærlene Thorsen

Ulla Thorsen

Inge Søndergaard

Birgitte Thorsen

Inge-Lise Ravn Jørgensen

Margareta Vindgaard

Ole Madsen

Else Marie Madsen

Mette Tofft

Claus Wetten

Elin Jørgensen

Erik Pihl Christensen

Hanne Østergaard Jensen

Kjeld Ravn

Ole Sørensen

Egon Sørensen

Anne Hansen

August-december 1978

Birger Andersen, 7550 Sørvad
Birgitte Andersen, 7550 Sørvad
Jette Andersen, 7400 Herning
Tine H. Andersen, 7100 Vejle
Lars Arentoft, 9000 Ålborg
Benedicte Bacher, 2100 Kbh. Ø
Jette Bager, 9460 Brovst
Petur Birgisson, Island
Lone Birkedal 6700 Esbjerg
Jakob Christensen, 2800 Lyngby
Solveig Christensen, 7200 Grindsted
Hanne Christiansen, 4700 Næstved
Lisa Christiansen, 2840 Holte
Tommy Christiansen, 8680 Ry
Dagmar Eriksdottir, Island
Jane Finderup, 8700 Horsens
Lise Frederiksen, 2840 Holte
Gudrun Gudmundsdottir, Island
Agnete Hansen, 8410 Rønde
Camilla Hansen, 2730 Herlev
Charlotte Hansen, 3070 Snekkersten
Hanne Krogh Hansen, 8700 Horsens
Henrik Hansen, 2600 Glostrup
Henrik Kristian Hansen, 3520 Farum
Kirsten Hansen, 3770 Allinge
Anne Isaksen, 4100 Ringsted
Helle Jekobsen, 2300 Kbh. S
Annette Jensen, 2620 Albertslund
Britta Jensen, 5700 Svendborg
Torben Jensen, 9560 Hadsund
Lis Jespersen, 9800 Hjørring
Lene Jessen, 2730 Herlev
Agnete Jørgensen, 9000 Ålborg
Vibeke Jørgensen, 2720 Vanløse
Hanne Knudsen, 2750 Ballerup
Nuka-Marie Kristiansen, Godhavn
Marianne Kristensen, 6700 Esbjerg
Charlotte Kühlmeir, 6000 Kolding
Nina Lange, 4261 Dalmose
Henrik Larsen, 4830 Nysted
Marianne Lindved 8900 Randers
Inger Lodberg, 6700 Esbjerg
Anne Skjold Møller, 6000 Kolding
Andy Nielsen, 4880 Nysted
Helle Nielsen, 9220 Ålborg Ø
Ingo Nissen, Sydslesvig
Inge Pedersen, 8795 Nordby
Birgitte Petersen, 5800 Nyborg
Rikke Petersen, 4500 Nyk. Sj.
Lene Rasmussen, 2840 Holte
Merete Saxtorph, 2860 Nærum
Pia Simonsen, 2850 Nærum
Christian Sloth, 2840 Holte
Marianne Stausgaard, 4300
Inger Stjerne, 8791 Tranebjerg
Kaare Svane 5230 Odende M
Birgitte Sørensen, Norge
Anni Thomsen, 8981 Spentrup
Jessica Thomsen, Canada
Pernille Thorsen, 4000 Roskilde
Poul Erik Thrane, 5750 Ringe
Flemming Tidemand-Dal, 2620 Albertslund
Susanne Udengaard, 8654 Bryrup
Tommy Wilborg, 2400 Kbh. NV
Anette Zeuthen, 8340 Malling

Sigr Andraas

Digthe Andraas

Jette Andraas

Tina H. Andraas

Lars Arnesoft

Berneise Bæver

Jette Bæger

Pålsv Bergesen

Lone Bjerkedal

Jacob Christensen

Sverig Christensen

Hanne Christensen

Jule Christensen

Torunn Christensen

Dagmar Ericksen

Jane Fedhus

Lise Frederiksen

Gudrun Gudrunsbustad

Agnete Hansen

Camilla Hansen

Charlotte Hansen

Hanne Krogh Hansen

Henrik Krogh Hansen

Henrik O. Hansen

Kirsten Hansen

Arne Jakobsen

Helle Jakobsen

Lene Jane Jensen

Øystri Jensen

Terje Jensen

EGÅ UNGDOMSHØJSKOLE

AUG. - DEC. 1978

Lis Jørgensen

Lone Jøsen

Agnete Jørgensen

Vibeke Jørgensen

Hanne Krabbe

Nika Marie Krokstad

Marlene Krokstad

Charlotte Kullman

Arne Lange

Henrik Larsen

Marlene Løvelid

Egge Ludvig

Anne Skold Kåler

Andy Kvelien

Helle Kvelien

Inga Kveien

Inge Færevan

Birgitte Petersen

Rikke Petersen

Lone Rasmussen

Merete Sandegh

Pål Sørensen

Christian Surf

Marlene Ståvager

Inge Spæren

Kåre Svein

Birgitte Svein

Ann Thorsen

Jonna Thorsen

Pernille Thorsen

Inge Sandegard

Grethe Møller

Inge Lone Rasmussen

Pål Erik Thorsen

Bernt Arne Tjebkneid Ode

Gunnar Ulvåsen

Lenny Willang

Astor Wilton

Mogens Vortsgaard

Ole Jensen

Erik Pål Davinson

Hana Dolanjar Jensen

Per Lykke Schiold

Kjeld Karp

Ole Sørensen

Egon Sørensen

Jenny Høsten

Pernille Packer

Elevforeningens regnskab 1977-78

Indtægt:	
Kassebeholdning ved periodens start	3.966,16
Indtægt ved elevmøde	6.809,20
Medlemsbidrag	14.124,00
Salg af Egåbøger på skolen	315,00
Indvundne renter	176,88
Kontingenter 1976-77	44,00
Salg af Egånåle	271,00
Lån	700,00
Balance	<u>26.406,24</u>

Udgift:	
Elevmøde	4.789,85
Gaver	60,00
Blanketter og tryksager	353,78
Porto	4.641,70
Egåbogen	12.926,90
Egånåle	1.416,00
Rejsegodtgørelse	134,80
Lån	700,00
I alt	<u>25.023,03</u>
Kassebeholdning ved periodens slutning	1.383,21
Balance	<u>26.406,24</u>

Egåfondets regnskab 1977-78

Indtægt:	
Kassebeholdning	431,73
Renter fra Sparekassen	34,91
Renter fra obligation	40,00
Balance	<u>506,64</u>

Udgift:	
Kassebeholdning	506,64
Balance	<u>506,64</u>

Formue:	
Sparekassebog	506,64
Obligation	1.000,00
I alt	<u>1.506,64</u>